

CÓRKI ŚWIĘTEJ ANIELI

2007

Urszulanki z Bruno
Urszulanki z Bergen
Siostry św. Karola z le Puy
Urszulanki z Siguënza
Urszulanki z Brentwood
Urszulanki Świętego Karola
Siostry Urszulanki z Malty
Unia Rzymska Zakonu św. Urszuli
Siostry Urszulanki Świętej Rodziny
Urszulanki z Sacro Monte di Varallo
Urszulanki Najświętszego Serca Jezusa
Urszulanki Najświętszego Serca Maryi
Towarzystwo św. Anieli Merici z Mantui
Siostry Urszulanki Najświętszego Serca Maryi
Tow. św. Urszuli, Córki św. Anieli M. z Werony
Tow. św. Urszuli, Feder. Świeck. Inst. św. Anieli Merici
Klasztor Sióstr św. Urszuli, Inst. św. Marii od Aniołów, Brescia
Tow. św. Urszuli, Córki św. Anieli Merici z Brescii
Siostry Urszulanki Maryi Dziewicy Niepokalanej
Unia Urszulanek Irlandzkich
Kongregacja Urszulanek - Unia św. Anieli Merici
Siostry Urszulanki Córki Maryi Niepokalanej
Urszulanki z Clermot-Ferrand
Federacja Urszulanek Języka Niemieckiego
Urszulanki z Wavre-Notte-Dame
Kongregacja Sióstr Urszulanek z Hasselt
Siostry Urszulanki Kongregacji z Tilbonk
Zgromadzenie Sióstr Urszulanek z Somasca
Urszulanki z Brown County
Urszulanki z Toledo
Zgromadzenie Urszulanek Franciszkanek
Siostry Urszulanki z Louisville
Urszulanki z Mount St Joseph
Urszulanki z Cincinnati
Urszulanki z Cleveland
Urszulanki z Belleville
Urszulanki z Paola
Stowarzyszenie Urszulanek
Urszulanki z Prelate
Unia Kanadyjska Urszulanek
Towarzyszki św. Anieli
Urszulanki Unii Chatham

Tłumaczyła z j. francuskiego s. Iwona Naglik OSU

SPIS TREŚCI

AFRYKA

RPA

Towarzyszki św. Anieli	8
------------------------------	---

AMERYKA

KANADA

Urszulanki z Bruno	9
Unia Kanadyjska Urszulanek	10
Urszulanki Unii Chatham	13
Urszulanki z Prelate	15

STANY ZJEDNOCZONE

Stowarzyszenie Urszulanek	17
Urszulanki z Belleville	19
Urszulanki z Paola	21
Siostry Urszulanki z Louisville	22
Urszulanki z Mount St Joseph	24
Urszulanki z Cincinnati	26
Urszulanki z Cleveland	28
Urszulanki z Brown County	29
Urszulanki z Toledo	32
Urszulanki z Youngstown	34

AZJA

INDIE

Zgromadzenie Urszulanek Franciszkanek	36
Siostry Satyaseva - katechetki Rodzin (SCS)	38

EUROPA

NIEMCY

Kongregacja Urszulanek Calvarienberg-Ahrweiler	40
Federacja Urszulanek Języka Niemieckiego	41

ANGLIA

Urszulanki z Brentwood.....45

BELGIA

Urszulanki Kongregacji z Tildonk.....47

Kongregacja Sióstr Urszulanek z Hasselt50

Urszulanki z Wavre-Notre-Dame52

HISZPANIA

Urszulanki z Sigüenza.....55

FRANCJA

Urszulanki z Clermont-Ferrand57

Siostry św. Karola z Le Puy.....59

Kongregacja Urszulanek - Unia św. Anieli Merici.....61

IRLANDIA

Unia Urszulanek Irlandzkich63

WŁOCHY

Towarzystwo św. Urszuli, Federacja Świeckiego Instytutu Św. Anieli Merici64

Towarzystwo św. Urszuli, Córki św. Anieli Merici z Brescii66

Towarzystwo św. Anieli Merici z Mantui68

Towarzystwo św. Urszuli, Córki św. Anieli Merici z Werony.....70

Urszulanki Najświętszego Serca Jezusa72

Klasztor Sióstr św. Urszuli, Instytut św. Marii od Aniołów, Brescia.....74

Siostry Urszulanki Najświętszego Serca Maryi.....75

Siostry Urszulanki Maryi Dziewicy Niepokalanej77

Urszulanki Świętego Karola78

Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego (SJK)80

Urszulanki z Sacro Monte di Varallo.....82

Unia Rzymska Zakonu św. Urszuli.....84

Siostry Urszulanki Córki Maryi Niepokalanej.....87

Siostry Urszulanki św. Hieronima z Somasca89

Siostry Urszulanki Świętej Rodziny..... 92

MALTA

Siostry Urszulanki z Malty 95

HOLANDIA

Urszulanki z Bergen 96

WSTĘP

Niniejszy katalog powstał dzięki zaangażowaniu i współpracy Córek św. Anieli Merici z licznych Towarzystw i Kongregacji. Nie jest to nowa prezentacja, lecz wznowienie katalogu z 1991 roku, wydanego z racji spotkania międzyurszulańskiego w Rzymie, którego tematem wiodącym był: „Charyzmat św. Anieli, żyjącej w każdej z nas, głębokim źródłem naszej jedności”.

Katalog ten przedstawiał każdy z naszych instytutów, jego założyciela, historię, misję oraz działające w tamtym czasie placówki. Wiele z tych informacji nie uległo zmianie do dnia dzisiejszego, ale chcieliśmy wykorzystać nadarżającą się okazję, by po 15 latach ponownie przyjrzeć się naszej sytuacji (statystyki pochodzą z roku 2005). Ponieważ chodzi o wznowienie, dlatego w większości przypadków zachowaliśmy układ z 1991 r.

Należy jednak odnotować kilka zmian:

- w rozdziale poświęconym „Stowarzyszeniu Urszulanek” można zauważyć, że wiele kongregacji urszulańskich w Stanach Zjednoczonych obrało drogę większej współpracy i dążenia do jedności,
- dwa Zgromadzenia w Indiach - Kongregacja Urszulanek Franciszkanek i Siostry Satyaseva - uświadomiły sobie głębiej swoje mericiańskie korzenie,
- w tym wydaniu powiedziały też coś o sobie Urszulanki z Asola we Włoszech,
- Urszulanki z Somasca i z Syrakuz (Włochy), obecne na spotkaniu w 1991 roku, dopiero niedawno przysłały prezentację swojego instytutu.

Najważniejszym owocem opublikowania tego katalogu, wydaje się być odnowienie istniejących już między nami kontaktów, bądź zawiązanie nowych. Warto dodać, że jest to jedna z form przygotowania do obchodów 200 rocznicy kanonizacji naszej św. Matki Anieli. Składamy Bogu dzięki za uświadomienie sobie na nowo naszego wspólnego dziedzictwa, my, które jesteśmy członkiniami Towarzystw i Zgromadzeń wywodzących się od tej samej, naszej umiłowanej Założycielki.

Afryka Południowa (RPA)

companions@telkomsa.net

- Rok założenia 1954 -

Historia

Przewielebny Ojciec Jean Vérot OMI, pragnął zawsze, by w diecezji Johannesburg obecne były siostry afrykańskie. Rozmawiał o tym z biskupem Williamem Patrickiem Whelan, który w 1954 roku zdecydował o fundacji naszego instytutu z następującym zaleceniem: „Chcę, aby to nowe Zgromadzenie żyło według ducha św. Anieli Merici”. W ten sposób otrzymałyśmy nazwę „Towarzystwo św. Anieli”. Formowały nas, według swojego sposobu życia, dwie urszulanki Unii Rzymskiej: m. Gertruda Moran i m. Antonina Carroll.

Z upływem lat czułyśmy się wezwane jako „Towarzystwo”, by podobnie jak nasza św. Aniela, być kobietami, które z odwagą potrafią patrzeć w przyszłość i dawać świadectwo przez życie konsekrowane. Idziemy naprzód zgodnie ze znakami czasów. Słowa kluczowe, które nas inspirują to: prostota życia oraz serdeczne i solidarne relacje z uciskanymi, potrzebującymi i ubogimi.

Dzisiaj

Jest nas trzynaście sióstr po ślubach wiecznych, pięć profesek czasowych, siedem nowicjuszek i sześć postulantek. Większość z nas pochodzi z dzielnic zamieszkałych przez czarnych. W 1986 roku, nasz dom macierzysty, który przyjmował nas na czas rekolekcji i sesji, a który znajdował się w części zarezerwowanej dla białych, został zburzony, by mogła powstać w tym miejscu nowa linia autostrady. Zostałyśmy więc pozbawione domu macierzystego i nie mamy wystarczających środków, by nabyć nowy.

Kanada

ursulines@sasktel.net

Historia

Nasza Wspólnota została ufundowana w 1913 roku przez Urszulanki z Haselünne w Niemczech, przybyłe do Bruno, aby otworzyć szkoły parafialne w małej diecezji Saskatchewan, zamieszkałej przede wszystkim przez emigrantów niemieckich. Ponieważ podczas I wojny światowej kontakty z domem macierzystym w Niemczech były bardzo utrudnione, w 1916 roku urszulanki z Bruno przekształciły się we wspólnotę autonomiczną i zaczęły przyjmować nowicjuszeki.

Siostry kontynuowały nauczanie w szkołach parafialnych, choć szkoły te były wówczas finansowane przez rząd. Przez wiele lat zarówno praca w szkołach państwowych, jak i w urszulańskich, stanowiła jedyne zaangażowanie apostołskie wspólnoty. Inne formy apostołstwa pojawiły się w naszym życiu dopiero po Soborze Watykańskim II i nieustannie je dziś rozwijamy, byśmy mogły odpowiedzieć na potrzeby obecnego czasu.

W 1967 roku, we współpracy z zakonnicami z Opactwa św. Piotra, założyliśmy misję w Brazylii. W roku 1985 została tam erygowana misjonarska wspólnota formacyjna, w której żyją obecnie dwie urszulanki kanadyjskie i pięć brazylijskich: jedna profeska wieczysta, jedna profeska czasowa, jedna nowicjuszekka i dwie postulantki.

Dzisiaj

Urszulanki z Bruno liczą dzisiaj 27 sióstr, których średnia wieku wynosi 70 lat. W Brazylii naszym apostołatem jest przede wszystkim ewangelizacja i formacja. Mimo że liczba sióstr kanadyjskich zbliżyła się do wieku emerytalnego lub go przekroczyła, wspólnota na różny sposób kontynuuje swoje apostołskie zaangażowanie poprzez: formację duszpasterską i edukację w diecezji, prowadzenie Centrum oferującego społeczeństwu możliwość formacji i rozwoju, wolontariat wśród kobiet i dzieci z trudnych środowisk społecznych, wspólnotową postawę wyrażającą szacunek wobec stworzenia.

UNIA KANADYJSKA URSZULANEK

Québec

www.ursulines-uc.com

ursule.uc.mg@videotron.ca

Fundacja

Związane jesteśmy ściśle z Marią od Wcielenia, córką św. Anieli Merici. W 1535 roku Aniela założyła w Brescii Towarzystwo dziewic, które rozwijało się potem na różne sposoby: jako gałąź świecka i jako zgromadzenia zakonne. W 1594 roku Urszulanki znalazły się we Francji, przekształcając się szybko w Zakon. Jedna z nich, Maria od Wcielenia, wyjechała w 1639 roku z Tours, aby założyć klasztor w Nowej Francji (Québec, Kanada) i ofiarować się bez reszty na służbę Indianom, zamieszkującym tamtejszą ziemię oraz młodym Francuzkom z rodzin osadniczych. Obfita korespondencja, która się po nie zachowała, ukazuje nam bł. Marię Guyard jako kobietę wiary i czynu, zarazem mistyczkę i wychowawczynię. Umierając w 1672 roku pozostawiła w Québec dobrze rozwijający się klasztor. Papież Jan Paweł II wyniósł ją do grona błogosławionych 22.06.1980 r.

Historia

Klasztor w Québec fundował nowe klasztory, które stawały się z czasem autonomiczne: Trois-Rivières (1697), Roberval (1882), Stanstead (1884), Rimouski (1906), Gaspé (1924); z kolei te zakładały potem następne domy. W 1930 roku powstała pierwsza Unia regionalna, która zgrupowała klasztory z Québec, Roberval et Stanstead. W 1936 roku Urszulanki z Québec rozpoczęły pracę misyjną w Sendai w Japonii. W 1948 roku przybyły też do Japonii (do Hakodaté) Urszulanki z Rimouski. W 1953 roku, na prośbę Biskupów, klasztory

te połączyły się i utworzyły Unię zwaną Unią Kanadyjską Urszulanek. Obecnie Unia składa się z trzech Prowincji: Québec, Trois-Rivières et Rimouski oraz z Wice-prowincji w Japonii. W 1961 roku powstała nowa misja w Peru, ufundowana przez Prowincję Trois-Rivières. W 1971 roku Unia Kanadyjska i Unia Rzymska podpisały porozumienie o stowarzyszeniu. Podczas Kapituły w 1975 roku Wice-prowincja Japonii i Ugrupowanie w Peru stały się Prowincjami. Aby uczcić 50-lecie swojej fundacji, Prowincja Japońska założyła misję na Filipinach, która rozpoczęła swoją działalność w 1989 roku.

Dzisiaj

Urszulanki Unii Kanadyjskiej żyją swym przymierzem z Chrystusem Panem, trwając w relacji oblubieńczej, która karmi ich kontemplacją, wzmacnia więzi między nimi i przynagla je do uczestnictwa w wychowawczej misji Kościoła. To przymierze we wspólnocie wiary i miłości pozwala im świadczyć o czulej miłości Boga: dają swoje życie, aby zbierać jego rozproszone dzieci i współpracują w promowaniu w wymiarze ludzkim i duchowym osób, do których są posłane (Konstytucje „Alliance Nouvelle”, nr 5-37-46-56). Takie wartości jak jedność, wrażliwość na osobę - na wszystkich i na każdego z osobna, oraz relacje oparte na głębokiej miłości i poszanowaniu, zostały im przekazane przez ich założycielkę, św. Anielę i dziś usiłują je realizować poprzez:

- nauczanie w szkołach prywatnych i publicznych na różnych poziomach,
- solidarność w walce:
 - o sprawiedliwość i równe prawa kobiet,
 - o sprawiedliwy podział dóbr,
 - o poszanowanie środowiska,
 - o ochronę planety,
- tworzenie nowego sposobu obecności wśród młodych: zakładanie domów otwartych na przyjmowanie młodzieży, miejsc gdzie znajdzie ona pomoc w adaptowaniu się do określonych warunków społecznych, oraz do rozwoju wiary i przyjacielskich relacji,
- towarzyszenie duchowe i psychologiczne,
- bycie z pokrzywdzonymi,
- troska o dostarczanie podstawowej wiedzy, by wspierać osoby dążące do samodzielności (samotne matki, rodziny mające tylko jednego rodzica, osoby upośledzone, opuszczone pod jakimkolwiek względem),
- dzielenie się swoją duchowością ze świeckimi i z osobami stowarzyszonymi.

Jest nas obecnie 437 w 5 Prowincjach:

Prowincja Québec:	117
Prowincja Trois-Rivières:	102
Prowincja Rimouski:	123
Prowincja Japonia- Filipiny:	70
Prowincja Peru:	25

URSZULANKI UNII CHATHAM

ursuline@kent.net

Historia

Urszulanki Unii Chatham zostały założone przez M. Marie Xavier Le Bihan, która w 1853 roku wyjechała z Faouet we Francji do Sault St. Marie w stanie Michigan (USA), gdzie chciała założyć klasztor urszulański. Zamierzała zaszczyć tam wiarę wśród dzieci emigrantów i tubylców, ale w 1859 roku zrozumiała, że jest to niewykonalne.

W tym czasie otrzymała od o. Jaffre SJ zaproszenie do zamieszkania w Chatham, w stanie Ontario (Kanada), gdzie było duże zapotrzebowanie na edukację. Zdecydowała się tam wyjechać. Przybyła do Chatham 9 maja 1860 roku, w towarzystwie Matki Angeli Doyle. Około 1866 roku rozpoczęła budowę domu nazwanego „The Pines” („Sosny”). W 1870 roku mogło już w nim zamieszkać 14 sióstr i 27 pensjonarek. W następnych latach przybywały kolejne uczennice, a ich liczba szybko rosła. Około 1888 roku siostry założyły dom w Muskegon, w stanie Michigan (USA), a w 1896 roku zamieszkały w St. Ignace, również w stanie Michigan. Ostatecznie te dwa domy połączyły się z urszulankami z Chatham. Między rokiem 1934 a rokiem 1966 do urszulanek z Chatham dołączyły jeszcze inne fundacje: z Calgary (Alberta), z Vibank (Saskatchewan) oraz urszulanki irlandzkie z Sarnia (Ontario).

W Ontario rozwijał się „Odrębny System Szkolny”. Około 1900 roku wiele parafii tej diecezji wystosowało apel do zgromadzeń nauczających, by podejmowały pracę w ich szkołach. Urszulanki z Chatham, rozwijające się wówczas prężnie, mogły odpowiedzieć na to wezwanie. Otworzyły wówczas wiele domów w miastach i wioskach Płd. Ontario i podjęły nauczanie na wszystkich poziomach, od przedszkoli po licea, włączając do programu szkół handel i muzykę.

W 1962 roku siostry z Chatham pojechały do Chiclayo w Peru, by uczyć tam w prywatnej szkole podstawowej. Po dwunastu latach administracja tej szkoły została powierzona Stowarzyszeniu Rodziców, a siostry rozpoczęły pracę wśród biednych. Dzisiaj, chociaż liczba sióstr żyjących w Peru zmalała, ich urszulańska obecność kontynuowana jest przez współpracę ze świeckimi, z którymi dzielą się duchem św. Anieli. Po Soborze Watykańskim II zgromadzenie dokonało ewaluacji swojego zaangażowania apostołskiego.

Uznając w pełni wagę nauczania chrześcijańskiego w Kościele, siostry z całą świadomością poszerzyły opcję na rzecz ubogich i otworzyły misje w Płn. Ontario, w Québec, w prowincjach Kanady Zachodniej i na Karaibach, by świadczyć swoją obecnością o wartościach sprawiedliwości i pokoju wobec wykorzystywanych i spychanych na margines życia.

Dzisiaj

Stosując zalecenie Anieli, by rozwijać się zgodnie z potrzebami czasu, jesteśmy w trakcie budowy mniejszego domu w Chatham, który lepiej będzie służył naszym aktualnym i przyszłym potrzebom. Obecnie (maj 2005) liczymy 128 członkiń i pracujemy w czterech prowincjach kanadyjskich oraz w Peru. Naszym apostołstwem pozostaje modlitwa, różnorodna obecność wśród kobiet i nauczanie na wszystkich poziomach. Na ostatnich Kapitułach wyrażono też pragnienie większego angażowania się w opcję na rzecz ubogich i kobiet oraz inicjatywy ekologiczne. Wraz z innymi kobietami szukamy pogłębienia charyzmatu św. Anieli.

URSZULANKI Z PRELATE

glen5_garda@sasktel.net

Historia

W 1912 roku osiem urszulanek z trzech niemieckich klasztorów wyjechało do Winnipeg w Kanadzie, by założyć tam dom, w którym siostry mogłyby znaleźć schronienie w razie wznowienia Kulturkampfu. Jednak już wkrótce przeniosły się one na zachód kraju, do Saskatchewan, gdzie przebywały przez kilka lat. Ostatecznie trzy spośród nich, zaproszone przez o. Józefa Riedinger OMI, przybyły w 1919 roku do wioski Prelate, na południowym zachodzie prowincji Saskatchewan. Mieszkańcy wioski prawie natychmiast wybudowali siostrzom klasztor, do którego mogła wprowadzić się także duża grupa pensjonarek. Takie były początki klasztoru i Akademii św. Anieli, która jeszcze dzisiaj służy jako liceum z internatem dla młodych dziewcząt i jest jedną z nielicznych tego typu szkół, które pozostały w kraju.

Krótko po zakończeniu I wojny światowej, dwie z sióstr fundatorek powróciły do Niemiec. Jednakże trzecia z nich – m. Clementia Graffelder z klasztoru w Kolonii - pozostała w Prelate aż do 1942 roku, służąc wspólnocie jako przełożona w latach trudnej do opisanego biedy i niedostatku. Mimo ciężkich warunków, każdego roku do klasztoru urszulanek w Prelate wstępowały młode dziewczęta, pochodzące głównie z rodzin chłopskich. W 1943 roku wspólnota liczyła już 100 członkiń. Kilka osadniczek mówiących po angielsku, jak s. Margaret Shea-Marx, wdowa i nauczycielka, czy s. Teresa Baker, nauczycielka muzyki, które położyły fundament pod solidną formację duchową i pedagogiczną kandydatek, przygotowując je do nauczania w publicznych szkołach wiejskich, tam gdzie osiedlili się katolicy osadnicy używający języka niemieckiego. Ucząc czytania, pisania i arytmetyki, siostry dawały jednocześnie wyśmienitą formację chrześcijańską. Rozwijały też młodzież artystycznie, prowadząc lekcje muzyki, plastyki i form teatralnych. Podczas wakacji katechizowały dodatkowo w wiejskich parafiach całego regionu.

Okolo 1960 roku zgromadzenie liczyło 160 sióstr, z których 90 było nauczycielkami w szkołach osadniczych miast i wiosek, głównie na zachodzie Saskatchewan. Na początku lat 70-tych siostry założyły misje w Suazi, w Zimbabwie i w Brazylii, oraz wśród tubylców w Północnej Kanadzie. Licząc się ze wzrastającym wynagrodzeniem dla nauczycieli

i podnoszeniem kwalifikacji świeckich, zaczęły wycofywać się z nauczania i angażować się w inne obszary apostołstwa, jak nauczanie dorosłych, rekolekcje, towarzyszenie duchowe i psychologiczne, duszpasterstwo akademickie, pomoc społeczna, animacja życia parafialnego, posługa chorym, edukacja specjalistyczna czy administracja.

Dzisiaj

Przez 86 lat swej historii (1919-2005), siostry służyły w 86 miejscowościach, a dziś są nadal obecne jeszcze w 13. Połowa zgromadzenia mieszka w tej chwili w Saskatoon, gdzie znajduje się Dom Generalny, Dom Rekolekcyjny i dom duszpasterski „Glengarda” oraz dwa akademiki. Maleje liczba siostr w Instytucie (68 członkiń), za to wzrasta średnia ich wieku (obecnie wynosi ona 75 lat). Jednakże, będąc uczniami Zmartwychwstałego Pana i córkami św. Anieli, kontynuujemy poszukiwanie nowych form „edukacji na rzecz życia”, gdyż w tym duchu tworzyłyśmy zawsze naszą historię. Ostatnio spisałyśmy ją i opublikowałyśmy pod tytułem: „Dokąd iść teraz? Historia Sióstr Urszulanek z Prelate”.

STOWARZYSZENIE URSZULANEK

Uprzedzić Przyszłość

Sobór Watykański II zachęcił osoby zakonne do organizowania spotkań, by łącząc swe intuicje i dążenia, wspólnie odkrywały ducha założycieli. Urszulanki z Ameryki Północnej szybko dostrzegły korzyści płynące z takich spotkań, które mogły służyć promocji ich dzieł wychowawczych i stanowić wzajemne wsparcie w dziedzinie sprawiedliwości i pokoju. Na przestrzeni lat, siostry odpowiedzialne za autonomiczne zgromadzenia urszulanek w Centralnej i Zachodniej części Stanów Zjednoczonych zacieśniły wzajemne więzi i doprowadziły do powstania „Stowarzyszenia Urszulanek”. W 2002 roku siostry zatwierdziły i rozesłały do zgromadzeń członkowskich deklarację następującej treści:

„Podczas spotkania w Fontana, w maju 2002 roku, my, siostry odpowiedzialne za dziewięć autonomicznych zgromadzeń urszulańskich w Stanach Zjednoczonych, zadecydowałyśmy jednogłośnie o stworzeniu razem nowej formy życia urszulańskiego. Uczyniliśmy ten krok, aby:

- podtrzymać i umocnić misję Jezusa we współczesnym świecie, w duchu i charyzmie św. Anieli,
- ustanowić między nami nowy rodzaj relacji, która poza współpracą poprowadzi nas w kierunku integracji.

Przez najbliższe pięć lat będziemy angażować się w poszukiwanie środków, które przyczynią się do urzeczywistnienia tych zamiarów”. *Stowarzyszenie Urszulanek, 23.V.2002.*

Wszystkie dziewięć zgromadzeń rozważyło zaproponowany plan pracy i poszukiwało środków zapewniających każdej z sióstr możliwie jak największe uczestnictwo w jego realizacji. W 2003 roku, spośród Urszulanek z Louisville została wybrana koordynatorka, w celu przygotowania projektu, który pomógłby naszym dziewięciu zgromadzeniom przebyć drogę od współpracy do integracji. Następnie wspólnoty połączyły się w trzy grupy. Pracują one pod kierownictwem komisji naczelnej, w skład której wchodzi delegatka z każdej grupy

oraz koordynatorka. Komisja natomiast jest odpowiedzialna przed przełożonymi dziewięciu zgromadzeń. Dołożono wielu starań, aby członkinie wspólnot uczestniczyły w każdym etapie procesu, który uczyni integrację realną.

Dziewięć zgromadzeń Stowarzyszenia Urszulanek to: Urszulanki z Belleville (Illinois), z Brown County (Ohio), z Cincinnati (Ohio), z Cleveland (Ohio), z Louisville (Kentucky), z Maple Mount (Kentucky), z Paola (Kansas), z Toledo (Ohio) i z Youngstown (Ohio).

W swej istocie, każde zgromadzenie było kształtowane przez ten sam charyzmat, ale istnieje regionalne dziedzictwo kulturowe, właściwe dla każdego domu oraz obfitość dzieł i odpowiedzi na potrzeby czasu. Średnia wieku zgromadzeń ciągle wzrasta, ponieważ nie ma zbyt wielu młodych powołań. Przyszłe połączenie, jakkolwiek ostatecznie przybierze formę, może przyczynić się do pozytywnego kroczenia dalej, tak ku dawaniu życia, jak ku jego otrzymywaniu. Każda urszulanka może znaleźć na tej drodze odwagę do zaufania i podjęcia ryzyka, powołując się na obietnicę Anieli; „Zawsze będę wśród was, wspierając modlitwy wasze” (Rada 9, 20).

URSZULANKI Z BELLEVILLE

Belleville, Illinois

Historia

W 1910 roku, na prośbę biskupa diecezji Bismarck (Dakota Płn.), dom macierzysty Urszulanek z Calvarienberg (Ahrweiler) w Niemczech wysłał tam dwie siostry „na zwiady”. Za nimi podążyło osiem kolejnych sióstr i 24 kufry. To pozwoliło rozpocząć nam apostołstwo nauczania na poziomie podstawowym i średnim, a także katechezę w Saint Anthony i w Strasburgu (Płn. Dakota). W 1912 roku otworzyłyśmy w Kenmare (Płn. Dakota) nowy dom, który aż do 1942 roku pozostał domem centralnym naszego amerykańskiego *regionu*. Urszulanki z wielkim zaangażowaniem pracowały w pensjonatach Północnej Dakoty. Wspomina się i wysoko ocenia ich poziom nauczania, zwłaszcza w zakresie muzyki. Siostry uczyły także w szkołach średnich w Bismarck i w Minot. „Brudne lata trzydzieste”, dwie wojny światowe i inne trudne okoliczności, a ostatecznie zaproszenie Biskupa z Belleville, sprawiły, że Urszulanki zdecydowały się przenieść centrum *regionu* do Belleville w Illinois. Otworzyły tam liczne domy. W 1947 roku klasztor w Calvarienberg zamianował dla *regionu* pierwszą wikarię amerykańskiego pochodzenia, a w 1959 roku rozpoczęto budowę amerykańskiego domu macierzystego dla *regionu*. Choć liczba sióstr stale wzrastała, nie było ich zbyt wiele. Wybudowano więc tylko jedno skrzydło (co dopiero dzisiaj stanowi błogosławieństwo!). Kiedy zbierałyśmy się na corocznych spotkaniach wspólnotowych, tłoczyłyśmy się bardzo. Kontynuowałyśmy nasze apostołstwo nauczania w katolickich szkołach podstawowych i średnich w Illinois i Płn. Dakocie.

Zgodnie z wezwaniem Soboru Watykańskiego II, Rzym poprosił nas, podobnie jak wszystkie inne wspólnoty zakonne, o zredagowanie i przedstawienie nowych Konstytucji - co uczyniłyśmy. W 1977 roku, podczas Kapituły Nadzwyczajnej, siostry przez głosowanie zatwierdziły prośbę o status zgromadzenia autonomicznego. Nasza prośba o uniezależnienie się od niemieckiego domu macierzystego i przekształcenie się w instytut na prawach diecezjalnych została przedstawiona i zaaprobowana przez Kapitułę Generalną Urszulanek domu macierzystego w Calvarienbergu, w Niemczech. W 1983 roku Święta Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego w Rzymie zatwierdziła nasze Konstytucje i stałyśmy się instytutem diecezjalnym, znanym pod nazwą „Urszulanki z Belleville”. 13 sierpnia 1983

roku Biskup Belleville przekształcił nasz dawny *region* w instytut autonomiczny na prawach diecezjalnych.

Dzisiaj

Dzisiaj Urszulanki z Belleville liczą 10 członkiń, które od wielu lat rozważają połączenie z innym zgromadzeniem urszulańskim. Podczas Kapituły Nadzwyczajnej, 30 kwietnia 2005 roku, przegłosowałyśmy ostatecznie decyzję o naszym połączeniu się z Urszulankami z Mount St Joseph (Maple Mount w Kentucky). Dokumenty kanoniczne zostały wysłane do Rzymu 1 czerwca 2005 roku. Czekamy na odpowiedź, kontynuując naszą służbę Bogu i Kościołowi. Wdzięczne Panu Bogu za obfite łaski obecne i przyszłe, a zarazem podtrzymywane przez nasze życie wspólnotowe, wychodzimy naprzeciw potrzebom innych ludzi, dając odpowiedź ewangelicznej miłości i obecności.

URSZULANKI Z PAOLA

Paola, Kansas

srkathleen@paolaursuline.org

Historia

Wysłane z misją przez Urszulanki z Louisville (Kentucky), Urszulanki z Paola, dziś zgromadzenie diecezjalne, osiedliły się w Kansas w 1895 roku. Przez cały XX wiek prowadziły w Paola szkołę i college.

Dzisiaj

Chociaż teren klasztoru znajduje się obecnie w środku miasta Paola, nasz 8-hektarowy kampus odbiega swoim spokojem od ruchliwych ulic i zgiełku spraw świata zewnętrznego. Otoczony pięknymi ogrodami, klasztor jest oazą pokoju.

Oficjalnie jesteśmy znane pod nazwą Klasztoru Matki Bożej z Lourdes na Prerii, z powodu Groty Matki Bożej z Lourdes, która znajduje się na terenie klasztornym. Odwiedzający znajdą tam także miejsce poświęcone Sercu Bożemu i rzeźbę, która przedstawia 10 Przykazań Bożych. Wszczepione w archidiecezję Kansas City, zachowujemy naszego ducha urszulańskiego przez apostołstwo nauczania, pracę społeczną, posługę parafialną i służbę wspólnotową.

SIOSTRY URSZULANKI Z LOUISVILLE

Louisville, Kentucky

www.ursulineslou.org

jzappa@ursulineslou.org

Historia

Siostry Urszulanki z Louisville (Kentucky) zostały założone w 1858 roku przez klasztor macierzysty Urszulanek ze Straubing (Bawaria), jako zgromadzenie autonomiczne. Mons. Martin J. Spalding, biskup Louisville, wysłał o. Leandra Strebera OFM, proboszcza kościoła św. Marcina, do Bawarii na poszukiwanie sióstr, które mogłyby uczyć j. niemieckiego w jego parafii oraz w innych parafiach diecezji. 31 października 1858 roku do Louisville przybyły: m. Salezja Reitmeier, m. Pia Schoenhofer i s. Maksymiliana Zwinger. W 1860 roku został otwarty nowicjat.

Historycznie z Louisville pochodzą fundacje Urszulanek z Paola i Urszulanek z Mount St Joseph: pierwsza istnieje od 1895 roku, druga w Owensboro (Kentucky) od 1912 roku. Do Urszulanek z Louisville przyłączyły się jeszcze dwie inne grupy Urszulanek: Urszulanki z Columbii (Karolina Płd.) w 1938 roku i Urszulanki z Pittsburga (Pensylwania) w 1958 roku.

Dzisiaj

Obecnie Zgromadzenie Urszulanek z Louisville liczy 148 członkiń i 200 osób stowarzyszonych. Siostry działają apostołsko w 11 stanach Stanów Zjednoczonych, a także w Peru. Włączają się tam w służbę międzykulturową, w kursy prowadzone metodą Montessori w celu wspierania rozwoju dzieci, w nauczanie w szkołach podstawowych i średnich, w pracę z upośledzonymi, w opiekę zdrowotną, w apostołstwo parafialne, w duszpasterstwo i towarzyszenie duchowe, w studia w okresie sabbatowym, w służbę socjalną, w wolontariat na rzecz osób w podeszłym wieku oraz w służbę dla zgromadzenia.

Charyzmat: Charyzmat Anieli jak i charyzmat Urszulanek z Louisville zasadza się na kontemplacji miłości Boga i w konsekwencji na otwieraniu się i pragnieniu służenia innym w ich potrzebach.

Określenie misji: Urszulanki z Louisville (Kentucky), zakonne zgromadzenie apostołskie Rzymskiego Kościoła Katolickiego, zakorzenione w duchu i tradycji św. Anieli Merici, angażują się w życie modlitwy, we wspólnotę i w uczestnictwo w misji nauczania Kościoła. Formacja do życia chrześcijańskiego jest wspólnym apostołstwem wszystkich Urszulanek. Przekracza ono granice społeczno-ekonomiczne, rasowe i narodowe. Pomaga kobietom, mężczyznom i dzieciom żyć pełniej i rozwijać osobistą relację z Bogiem.

Założenia na przyszłość: Inspirowane przez podstawowe wartości modlitwy kontemplacyjnej, życie wspólnotowe i wychowanie do życia chrześcijańskiego, a zarazem zwrócone w kierunku nowego tysiąclecia, my, Siostry Urszulanki z Louisville (Kentucky), widzimy nasze zgromadzenie, otwarte na zmiany, zaangażowane w:

- podkreślanie naszej roli profetycznej,
- przyjmowanie postawy kontemplacyjnej wobec całego stworzenia
- wybieranie życia i rozeznawanie sposobów życia Ewangelią.

URSZULANKI Z MOUNT ST JOSEPH

Maple Mount, Kentucky

www.ursulinesmsj.org

mmorek@maplemount.org

Historia

W 1874 roku, na prośbę o. Paula Josepha Volk, pięć Urszulanek z Louisville (Kentucky) wsiadło na statek i popłynęło rzeką Ohio w głąb terytorium, by założyć szkołę dla dziewcząt na zachodzie Kentucky, w miejscu zwanym dziś Maple Mount. W 1895 roku otworzyły tam oddzielny nowicjat dla kandydatek języka angielskiego, bowiem Urszulanki z Louisville były fundacją niemiecką, przybyłą z Bawarii. W 1912 roku Urszulanki z Mount Saint Joseph stały się zgromadzeniem niezależnym.

Nowa wspólnota rozprzestrzeniała się przede wszystkim w wiejskich parafiach i małych miasteczkach, wysyłając nauczycielki do najbiedniejszych regionów Kentucky, Nebraska, Missouri i Nowego Meksyku. Pośród ich szkół, cztery przeznaczone były dla czarnoskórych dziewcząt, a inne licznie przyjmowały dziewczęta pochodzenia meksykańskiego i indiańskiego. Te doświadczenia, jak również fakt posiadania i zarządzania przez wspólnotę aż po dzień dzisiejszy swoją własną fermą, ukształtowały jej ducha prostoty i gościnności, tak dla niej charakterystycznego, a zarazem jej zaangażowanie na rzecz sprawiedliwości i służby.

Szkoła, po stu latach działalności, została zamknięta a w jej miejsce w 1983 roku otwarto Centrum Konferencyjne i Rekolekcyjne na Mount St Joseph, które przyjmuje rocznie ponad 6 000 osób. W 1925 roku w mieście Owensboro, w Kentucky, został otwarty Instytut Studiów Wyższych, przeznaczony dla studentek, który przekształcił się później w Uniwersytet Bresciański, centrum studiów sztuk wyzwolonych.

Dzisiaj

Misja wspólnoty - nauczanie i formacja chrześcijańska - poszerzyła się, aby objąć posługę diecezjalną i parafialną, służbę wobec ubogich, chorych i osób w podeszłym wieku, wobec więźniów, ofiar przemocy, nielegalnych emigrantów, pracowników sezonowych i ofiar AIDS. Siostry działają obecnie w stanach: Kentucky, Luizjana, Missouri, Nowy Meksyk, Tennessee, i Dystrykt Kolumbii, a także w Chile, w Ameryce Południowej.

W tej chwili wspólnota liczy 170 członkiń i niedawno zaakceptowała połączenie z dziesięcioma Urszulankami z Belleville (Illinois). Wokół niej zgromadzone jest też ponad 330 osób stowarzyszonych: świeckich - mężczyzn i kobiet, księży i sióstr z innych zgromadzeń, którzy oficjalnie związali się z Urszulankami z Mount St Joseph przez wspólną modlitwę i dobre dzieła.

URSZULANKI Z CINCINNATI

buchert@zoomtown.com

Historia

Urszulanki z Cincinnati zostały założone w 1910 roku. W odpowiedzi na prośbę Arcybiskupa, Mons. Moeller, pięć zakonnice z Brown County (Ohio), pod przewodnictwem Matki Fidelis Coleman, przybyło do Cincinnati, aby uczyć w szkołach parafialnych, które niedawno tam powstały. Dodatkowo siostry otworzyły internat i dwie szkoły: koedukacyjną dla dzieci w wieku przedszkolnym aż po ósmy rok życia oraz dla dziewcząt w wieku 9-12 lat. Poza tymi szkołami, które pięknie się rozwijały, podjęły misję katechetyczną w wiejskim regionie Ohio. W latach 60-tych ten misjonarski duch sióstr objawił się także w przyjęciu przez Zgromadzenie dwóch wspólnot zakonnych wygnanych z Kuby. Urszulanki przygotowały je do wdrożenia się w północno-amerykański system szkolny. Wiele z naszych sióstr towarzyszyło im na Florydzie, aby pomóc im w otwarciu szkół dla emigrantów.

Po Soborze Watykańskim II nasze apostołstwo otworzyło się na nauczanie wyższe, na posługę duszpasterską, na pracę socjalną i psychologiczną, na misję wobec diakonii stałej, na nauczanie i formację duchową dorosłych, czy na posługę duszpasterską w hospicjach. W międzyczasie, ze względu na malejącą liczbę sióstr w Zgromadzeniu, podjęliśmy decyzję o odstąpieniu naszego apostołstwa w szkołach parafialnych profesorom i administratorom świeckim, a za ich zgodą starałyśmy się przekazać im dziedzictwo św. Anieli Merici. Przyjęli jej przesłanie i misję z wielkim entuzjazmem.

Dzisiaj

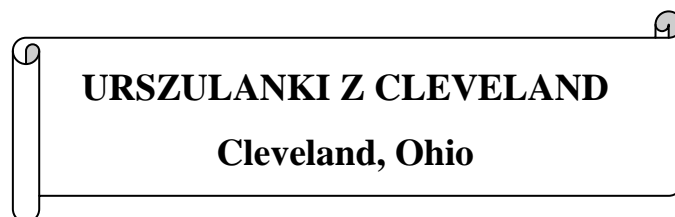
W 2004 roku sformułowaliśmy na nowo deklarację naszej misji, co odnowiło energię, zaangażowanie i perspektywę naszej wspólnoty:

My, Urszulanki z Cincinnati, tworzymy wspólnotę kobiet skupionych wokół Chrystusa, które starają się z wrażliwością i twórczo o przemianę ludzkiego życia. Angażujemy się, aby odpowiedzieć na potrzeby naszych czasów poprzez różnorodną działalność apostołską i współpracę ze świeckimi. Szanujemy godność każdej osoby; towarzyszymy jej i dodajemy odwagi w rozwoju jej własnych darów. Wszystkie staramy się także żyć głębszą i bardziej osobistą relacją z Bogiem.

Aktualnie angażujemy się w ok. 20 dzieł, które są zróżnicowane apostołsko i obejmują: duszpasterstwo w szkołach średnich, edukację religijną w parafiach, środki komunikacji katolickiej, zdrowie i pomoc psychologiczną. We współpracy ze świeckimi i odpowiadając na potrzeby naszej wspólnoty lokalnej, kierujemy także projektem *Starfish (Rozgwiazda)*, który ma służyć wspieraniu kobiet znajdujących się w kryzysie. To pozwala nam także na bezinteresowną współpracę z innymi organizacjami, aby naprawdę polepszyć życie tych kobiet, które są źle traktowane w środowiskach, z których się wywodzą i które usiłują się od tych środowisk uwolnić.

Doświadczając braku powołań, zaprosiłyśmy niedawno dwie grupy kobiet, by podzieliły się z nami, poprzez refleksję i wymianę, w jaki sposób postrzegają one przyszłość życia zakonnego. Kobiety te należały do różnych grup wiekowych i wywodziły się z różnych grup społecznych. Dzięki ich otwartości i szczerości otrzymaliśmy dokładne informacje, które powinnyśmy uwzględnić, rozważając przyszłość naszej wspólnoty zakonnej.

Uczestnictwo w licznych spotkaniach z innymi zgromadzeniami urszulańskimi, pozwoliło nam w ostatnich latach związać się mocniej z rodziną urszulańską i pogłębić naszą świadomość przynależności do wspólnego dziedzictwa. Wraz z innymi autonomicznymi wspólnotami Urszulanek w Stanach Zjednoczonych, jesteśmy aktywnymi członkiniami Stowarzyszenia Urszulanek. Spotykamy się często, aby razem się modlić, świętować różne uroczystości i korzystać z okazji pogłębienia duchowego. Regularnie spotyka się także komitet naczelny Stowarzyszenia Urszulanek. Razem szukamy dróg, które pozwolą bardziej zacieśnić więzi i współpracę, aby zgodnie z charyzmatem naszej Założycielki, lepiej zaangażować się w służbę Bogu i Jego ludowi, stawiając w jej centrum Chrystusa.

URSZULANKI Z CLEVELAND
Cleveland, Ohio

www.ursulinesisters.org

ydevinnel@ursulinesisters.org

Historia

W 1850 roku, na zaproszenie Arcybiskupa, Mons. Amadeusa Rappe, cztery urszulanki i świecka Angielka, pod przewodnictwem Matki Marie de l'Annonciation Beaumont, wyjechały z Francji do Cleveland, w Rezerwacie Zachodnim, aby założyć wspólnotę Sióstr z Cleveland. Po kilku tygodniach otworzyły szkołę dla 300 dzieci. W ten sposób rozpoczęła się długa historia Urszulanek w diecezji Cleveland.

Dzisiaj

Wobec tego, że potrzeby ludu Bożego zmieniły się, urszulanki, znane dobrze z ich wspaniałej pracy wychowawczej, poszerzyły swoją misję. Dziś, bardziej niż w nauczanie szkolne, lekcje indywidualne i administrację szkół, włączają się w służbę parafialną, a co za tym idzie, w duszpasterstwo i kierowanie nauczaniem religii, w kierownictwo duchowe, w doradztwo pedagogiczne, w duszpasterstwo więzienne i szpitalne; służą jako pielęgniarki i opiekunki społeczne, włączają się w pomoc społeczną ofiarom AIDS, w programy formacyjne pomagające w znalezieniu pracy, w apostołat modlitwy. Służą także jako misjonarki w Salwadorze.

We wszystkich tych rodzajach posługiwania, urszulanki liczą na swoich współpracowników - świeckie osoby stowarzyszone, przyjaciół i znajomych - którzy pomagają im zachować żywego ducha i ideał Anieli, i przekształcać społeczeństwo przez kontemplację, sprawiedliwość i wrażliwość na drugiego człowieka. Podążając wspólnie śladami świętej Anieli, siostry cieszą się swą pracą w służbie ludu Bożego. *Żyjąc razem misją urszulaną*, usiłują być wiernymi świadkami ewangelicznego przesłania i znakami nadziei dla świata.

Obecnie Zgromadzenie liczy 225 sióstr, a ich średnia wieku wynosi 67 lat.

URSZULANKI Z BROWN COUNTY

Saint Martin, Ohio

www.ursulinesofbc.org

phoman@tds.net

Historia

W lipcu 1845 roku, po długiej i męczącej podróży, jednaście Urszulanek z Boulogne-sur-Mer i z Beaulieu (Francja), przybyło dylizanssem do wioski St Martin (Ohio), w hrabstwie Brown County. Odpowiedziały one w ten sposób na apel Biskupa Cincinnati, Mons. Johna Baptisty Purcella, który wcześniej udał się do Europy w poszukiwaniu sióstr, które podjęłyby się nauczania w jego prężnie rozwijającej się diecezji. Odpowiedzialną za tą grupę była s. Julia Chatfield od Wniebowzięcia, Urszulanka z Boulogne-sur-Mer. Z pochodzenia była ona Angielką. Jednak jako młoda dziewczyna uczyła się w szkole urszulanek we Francji, gdzie nawróciła się na katolicyzm. Zaraz po tym wydarzeniu rodzice wyparli się jej. Powróciła więc do Boulogne i wstąpiła do Urszulanek. Gdy pojawiła się możliwość pracy w Brown County, chętnie stanęła na czele pionierskiej grupy urszulańskich misjonarek.

Siostry wprowadziły się do małego budynku, zajmowanego wcześniej przez dwunastu seminarzystów. Warunki mieszkaniowe okazały się tak skromne, że podczas tej pierwszej, długiej i mroźnej zimy, można było przeprowadzić test na wytrzymałość. Chociaż i inne miejscowości stanu Ohio upominały się o obecność zgromadzenia nauczającego, s. Julia pozwoliła Biskupowi miejsca zdecydować o ich pobycie w St Martin, 64 km na wschód od Cincinnati. Siostry były znane oficjalnie jako Urszulanki z Brown County. W lutym 2005 roku, podczas uroczystości w Georgetown, stolicy Brown County, s. Julia Chatfield została odznaczona za swoją działalność pionierską i nauczycielską. Jej inicjatywy przetrwały do dziś.

Szkoła Urszulanek z Brown County: Naukę w początkowych klasach rozpoczęły siostry w październiku 1845 roku. W kwietniu 1846 roku, dzięki funduszowi otrzymanemu z Francji, wykonały szkice planów nowego budynku, nazwanego oficjalnie „Instytutem Literackim św. Urszuli”. Instytut został zatwierdzony przez stan Ohio aktem prawnym z 6 czerwca 1846 roku. Szkoła pięknie się rozwijała i przyjmowała pensjonarki tak z północy, jak i z południa kraju, mimo niestabilnej sytuacji politycznej społeczeństwa, które wkrótce zaangażowało

się w wojnę domową (zwaną secesyjną). W ciągu następnych 20 lat pojawiły się dwa nowe budynki oraz kaplica Serca Bożego. Pensjonat przyciągał dziewczęta z Ohio i z okolicznych Stanów, a później także z Ameryki Centralnej i Południowej. Działo się tak, gdyż szkoła posiadała wyśmienitą opinię, szczególnie ze względu na wysoki poziom nauczania muzyki i plastyki. W latach 70-tych zmniejszyła się liczba zapisów do internatu i w 1981 roku Kapituła zdecydowała o zamknięciu szkoły z powodu wzrastających kosztów utrzymania budynków.

Nowe fundacje: Urszulanki z Brown County założyły nowe fundacje i zaczęły uczyć także w innych regionach kraju: w Springfield (Illinois) od 1857 roku, w Columbi (Płd. Karolina) od 1858 roku, w Opelousa (Luizjana) od 1861 roku i w Santa Rosa (Kalifornia) od 1880 roku. W 1890 roku dwie siostry poprosiły zarząd Montany, by wraz z kilkoma Urszulankami z Toledo, mogły działać wśród amerykańskich Indian. W 1910 roku 20 zakonnic zapoczątkowało nową fundację w Cincinnati. Wielkoduszna odwaga tych kobiet, wyjeżdżających, aby pomagać tam, gdzie ich potrzebowano, była wyjątkowa. Gdy zaczęła wzrastać liczba kościołów parafialnych w małych wioskach niedaleko St. Martin, siostry umiały porzucić swe półkluaurowe życie, by i tam uczyć dzieci i przygotowywać je do sakramentów. Często bardzo świadomie wykorzystywały na ten cel ostatnie godziny lekcyjne bądź weekendowe poranki. Siostra Julia, *nasza Matka*, zmarła w 1878 roku, pozostawiając po sobie dziedzictwo odwagi, głębokiego zawierzenia Panu i wierności charyzmatowi św. Anieli Merici.

Instytut Urszulanek: W 1898 roku Siostry kupiły w Cincinnati duży dom, znany pod nazwą *Instytut Urszulanek*. Kilka lat później Instytut zapewniał 12-letni cykl nauczania, rozpoczynając od grup przedszkolnych. W latach 60-tych wzrost liczby uczniów w szkole średniej doprowadził do zlikwidowania szkoły podstawowej. W 1970 roku szkoła została przeniesiona na przedmieścia, do zakupionej w Blue Ash posiadłości, gdzie Instytut mógł powiększyć liczbę przyjmowanych uczniów dwu-, a nawet trzykrotnie. Budowa gmachu nauk ścisłych i matematycznych pozwoliła siostronom odpowiedzieć na potrzeby czasu i wyjść naprzeciw zainteresowaniom ciągle rosnącej liczby studentów. Poświęcenie i umiejętności nauczycieli, personelu administracyjnego i Rady Instytutu są zawsze podporą dla Instytutu, którego misją jest „nauczanie młodzieży oraz rozwój ich ducha, inteligencji, serca i wyobraźni”.

College Chatfield: Około 1955 roku Urszulański Instytut Kształcenia Nauczycieli połączył się z Collegem Urszulanek w Cleveland (Ohio), by formować tam młode zakonnice. College ten przyciągnął zainteresowanie okolicznych mieszkańców i w 1971 roku stał się niezależną szkołą, oficjalnie zwaną Chatfield College dla upamiętnienia osoby s. Julii Chatfield. Jest to jedyny Prywatny Katolicki College Sztuk Wyzwolonych w stanie Ohio. Mogą się do niego zapisywać kobiety i mężczyźni, którzy chcą uczęszczać do szkoły w celu zdobycia patentu - Stopnia Wtajemniczenia w Sztuki, lub po prostu w celu osobistego ubogacenia się. College obejmuje swym zasięgiem pięć rolniczych hrabstw południowo-zachodniej części Ohio. Powstała też filia szkoły w Cincinnati.

Poza klasą: Rozrastające się przedmieścia sprawiały, że na ich terenie powstawały nowe szkoły. Księża potrzebowali do pracy w tych szkołach sióstr ze zgromadzeń nauczających. Urszulanki z Brown County posłały swoje siostry do pomocy w Cincinnati, Dayton, Springfield i Owensville. Zazwyczaj angażowały się w nauczanie i administrację szkół podstawowych, średnich i wyższych. Gdy Sobór Watykański II zaprosił je do pogłębienia charyzmatu założycielki, nie wyrzekając się swych edukacyjnych tradycji, opuściłyśmy klasy, by wejść pełniej w misję Kościoła, w jakimkolwiek byłoby to miejscu. W odpowiedzi na potrzeby czasu i podążając za natchnieniami Ducha Świętego, zaangażowałyśmy się w służbę duszpasterską w szpitalach, parafiach, więzieniach, wobec osób w podeszłym wieku i na różnych szczeblach administracji kościelnej. Kontynuujemy też dzieło nauczania, włączając w nie rdzennych mieszkańców Alaski i uchodźców z Haiti. Podejmujemy służbę wobec biednych, tak w miastach, jak i w środowiskach wiejskich. Angażujemy się w towarzyszenie duchowe i prowadzenie rekolekcji. Te z nich, które są uzdolnione muzycznie czy plastycznie, dają swój wkład we właściwe im dziedziny sztuki.

Dzisiaj

Obecnie Zgromadzenie liczy 36 profesek, których średnia wieku wynosi 72 lata. Dziewięć sióstr mieszka i służy apostołsko w St. Martin. Inne mieszkają w pobliżu miejsca ich misji: w Fayetteville, Cincinnati, Fremont (Ohio) i na północy Kentucky. W 2003 roku Kapituła zatwierdziła formę zarządzania, która pozwala siostrom na większy udział w sprawowaniu władzy i większe uczestnictwo w dzieleniu odpowiedzialności. Tytuł „przełożona” zmieniono na *congregational minister*, a rada składająca się z dwóch sióstr została wybrana na 4-letnią kadencję z możliwością jej przedłużenia. Kapituła przewidziała ewaluację tej nowej formy zarządzania.

URSZULANKI Z TOLEDO

Toledo, Ohio, USA

djfreyosu@yahoo.com

Historia

Fundacja Zgromadzenia Urszulanek z Toledo (Ohio) została zapoczątkowana 12 grudnia 1854 roku, wraz z przybyciem do Toledo 5 sióstr wysłanych przez Urszulanki z Cleveland (Ohio), które same zostały posłane 4 lata wcześniej przez Zgromadzenie z Boulogne-sur-Mer (Franja), na prośbę o. Amadeusza Rappe. Wiadomości napływające z Toledo były tak przekonujące, że Siostry z Cleveland uznały za konieczność zapewnienie nauczania w duchu katolickim w nowych parafiach, ustanawianych na potrzeby emigrantów.

Pierwszymi urszulankami przybyłymi do Toledo były: Matka od Serafinów Young, przełożona, oraz siostry: Stanisława Cahil, Teresa Foley, Franciszka Ksawera Dietz i Klara Rogers. Już cztery dni po przybyciu otworzyły one drzwi swojego domu dla 200 dzieci w tak zróżnicowanym wieku, że można było zacząć nauczanie na wszystkich poziomach szkolnych. By odpowiedzieć na rosnącą stale liczbę próśb o szkoły katolickie, urszulanki udały się do wielu parafii miasta i zaczęły tworzyć tam solidny system szkolnictwa katolickiego. Jednocześnie zachowały własną szkołę prywatną, Instytut Urszulanek z Toledo (dziś zwany Instytutem św. Urszuli), by utrzymać swą tradycyjną edukację dla dziewcząt. W 1873 roku stan Ohio przyznał Instytutowi prawo do wydawania dyplomów na wszystkich poziomach. Urszulanki jako pierwsze otworzyły też w mieście przedszkole oraz College Mary Manse dla studentek.

W 1876 roku korporacji szkolnej nadano oficjalną nazwę „Klasztor Urszulanek Serca Bożego” i nazwę tą rozciągnięto na całe Zgromadzenie.

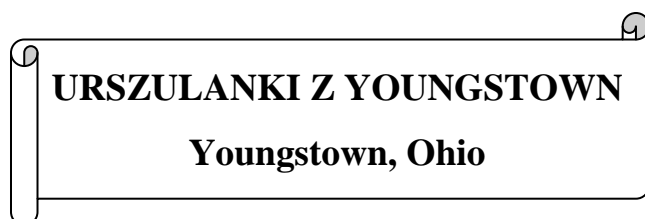
W 1884 roku Matka Amadeusza Dunne udała się wraz pięcioma siostrami w podróż do Montany, gdzie otworzyły one szkołę dla Indian oraz dla emigrantów zamieszkujących ten region.

Dzisiaj

Biura Korporacji znajdują się obecnie pod adresem: 4045 Indian Road, Toledo, OH 43606. Instytut św. Urszuli, utrzymywany przez Zgromadzenie Urszulanek, mieści się

pod numerem 4025 Indian Road, Toledo, OH 43606. Natomiast Centrum Urszulanek, 4035 Indian Road, Toledo, OH 43606, jest obecnie przyłączone do *Medicaid* et *Medicare*, by w ten sposób roztoczyć opiekę nad naszymi starszymi siostrami.

Urszulanki z Toledo kontynuują wspieranie formacji chrześcijańskiej, pojmując edukację w jej szerokim znaczeniu, tak jak widziała to św. Aniela: być dyspozycyjnym wobec każdego dzieła miłości.

URSZULANKI Z YOUNGSTOWN
Youngstown, Ohio

www.theursulines.org/links.htm

rrogersosu@yahoo.com

Historia

W 1874 roku pięć Urszulanek z Cleveland (Ohio) założyło nową fundację w Youngstown (Ohio). Po nich przybyły tu kolejne siostry z Cleveland i z Toledo, by pośpieszyć z pomocą szkole parafialnej św. Kolumba. W 1876 roku przełożoną całej grupy została mianowana siostra Lawrence McCaffrey z Toledo. Służyła wspólnocie jako przełożona ponad 20 lat i została później uznana za fundatorkę Urszulanek z Youngstown.

Urszulanki z Youngstown poświęciły się całkowicie pracy w szkołach parafialnych, wzorując się na wspólnotach, z których pochodziły. W 1905 roku otworzyły Instytut dla młodych dziewcząt, który w 1931 roku przekształcił się w szkołę koedukacyjną, a w latach 50-tych stał się Instytutem diecezjalnym.

Zgromadzenie rozwijało się dynamicznie aż do lat 60-tych XX wieku. Swym apostołstwem obejmowało różne typy szkół w Mahoning, w Columbianie i w Stark (w płn.-wsch. części Ohio). W 1963 roku siostry wybudowały nowy dom macierzysty w Canfield, niedaleko Youngstown, i otworzyły świetlicę dla dzieci w wieku przedszkolnym.

Tak jak inne wspólnoty zakonne, Urszulanki z Youngstown poważnie potraktowały wezwanie Soboru Watykańskiego II do odnowy życia. Siostry oddały się uważnej lekturze Ewangelii i dokumentów soborowych, na nowo odkrywały swoją własną historię i charyzmat, nadany u początków wszystkim Córkom św. Anieli.

Przemiany lat 60-tych wstrząsnęły siostrami z Youngstown. Wiele spośród nich opuściło wówczas wspólnotę. Przeżywamy spadek powołań. W ostatnich latach gwałtownie wzrosła średnia naszego wieku. Obecnie wynosi ona 68 lat.

W 1987 roku wspólnota zatwierdziła deklarację swej misji, by w ten sposób określić jasno, że formacja chrześcijańska jest podstawowym celem naszego apostołstwa. Deklaracja ta wzywa siostry:

- do szerokiego spojrzenia na zagadnienie misji, skupiając jednocześnie naszą posługę na diecezji Youngstown,

- do bycia twórczymi w podejmowanym duszpasterstwie, w którym w sposób szczególny uwzględni się relacje z rodzinami i z ubogimi,
- do celebrowania, jak córki św. Anieli, tajemnicy paschalnej w naszym życiu, przez lekturę Pisma Świętego i przez sakramenty, szczególnie przez Eucharystię.

Dzisiaj

Obecnie wspólnota liczy 58 profesek wieczystych. Nie ma osób w formacji początkowej. Jedenaście siostr jest na emeryturze. Pozostałe są zaangażowane w różne formy posługi: nauczanie, formację chrześcijańską, duszpasterstwo parafialne, opiekę społeczną, pracę wśród osób w podeszłym wieku, duszpasterstwo szpitalne i więzienne, Centrum Urszulańskie i służbę na rzecz wspólnoty.

Zgromadzenie angażuje się również w liczne akcje, poprzez które może wypełniać swoją misję i uczestniczyć w budowaniu Królestwa Bożego. Jedną z takich inicjatyw dotyczy wspierania pomocy socjalnej dla ubogich. W ramach tej pomocy realizowany jest projekt związany z różnorodną posługą na rzecz ubogich kobiet. Obejmuje on edukację, formację zawodową, dawanie schronienia - okresowego lub na dłuższy czas - bezdomnym kobietom z dziećmi. Inny projekt dotyczy chorych na AIDS, którym siostry służą poprzez: przyjaźń i wsparcie, opiekę duszpasterską, rozprowadzanie żywności i innych artykułów pierwszej potrzeby, prawną ochronę dzieci i zapewnienie klinicznej opieki zdrowotnej.

Druga inicjatywa skierowana jest do osób zrzeszonych - grupy kobiet katolickich z regionu, które dzielą z urszulankami wiarę, modlitwę i apostołstwo, pozostając całkowicie zaangażowane w swoich własnych rodzinach.

Trzecia inicjatywa to „Stowarzyszenie Urszulanek”. Siostry z Youngstown ściśle współpracują z innymi urszulankami z autonomicznych klasztorów w USA, szczególnie z tymi z Cleveland i z Toledo, aby doprowadzić do jedności, która istniała między nimi w momencie powstawania ich fundacji w pñ. Ohio.

ZGROMADZENIE URSZULANEK FRANCISZKANEK

Mangalore

www.ursulinefranciscans.org

somarpannufs@rediffmail.com

Historia

Za dzień powstania Zgromadzenia Urszulanek Franciszkanek uznajemy Niedzielę Wielkanocną 10 kwietnia 1887 roku. Tego pamiętnego dnia o. Urban Stein SJ zgromadził razem w Parafii Katedralnej w Mangalore 12 dziewcząt, pomagających mu dotąd w różnorodnych pracach na terenie parafii. Te młode kobiety - żarliwe, dobrze wykształcone, należące do szlacheckich rodzin Mangalore - związały się wówczas z Bogiem poprzez ślub dziewictwa i służbę Kościołowi lokalnemu. Tak powstało pobożne stowarzyszenie świeckich kobiet, nazwane „Towarzystwem św. Urszuli”. Ojciec Stein nadał mu Regułę św. Anieli i skontaktował z Towarzystwem św. Urszuli w Brescii. Te kontakty, przerwane podczas I wojny światowej, zostały wznowione kilka lat temu.

Początkowo członkinie Towarzystwa żyły w rodzinach i gromadziły się razem na cotygodniowych spotkaniach, a także podczas miesięcznych dni skupienia i corocznych rekolekcji. Ojciec Stein, ich kierownik, zapewniał im konferencje i formował je do życia kontemplacyjnego i apostołskiego, realizowanego w środowisku rodzinnym i w Kościele lokalnym.

Początkowy zapał członkiń Towarzystwa przygasł nieco po przedwczesnej śmierci jego Założyciela, o. Steina, który zmarł 21 października 1888 roku. Jednakże pod przewodnictwem Matki Nymphy Fernandes członkinie Towarzystwa odnalazły szybko pierwotnego ducha.

Zatwierdzenie kanoniczne: Z czasem Towarzystwo św. Urszuli rozprzestrzeniło się na teren innych parafii diecezji Mangalore. Sposób życia sióstr zaczął upodabniać się stopniowo do życia zakonnego. Dnia 13 maja 1934 roku Towarzystwo zostało zatwierdzone kanonicznie przez Kościół i otrzymało nazwę „Siostry Katechetki św. Urszuli”.

Mimo szacunku, jakim cieszyły się urszulanki z racji ich prostego i ubogiego stylu życia, oraz misyjnego zapału, którym się odznaczały, miały one mało powołań w porównaniu z innymi zgromadzeniami, które pręźnie się wówczas rozwijały. Przyczyny były oczywiste: żyjąc skromnie, nie mając wystarczających środków na utrzymanie, mieszkając w wioskach

wśród ubogich, nie przyciągały takim sposobem życia młodych, wykształconych dziewcząt z miasta. Co więcej, w tym pierwszym okresie swego istnienia Urszulanki składały jedynie dwa śluby - dziewictwa i wytrwałości - co dodatkowo nie zachęcało kandydatek do wstąpienia.

Połączenie z Franciszkanami: Żyjąc w niepewności i opuszczeniu, siostry spotkały opatrnościowo o. Pacyfika, kapucyna, który stał się dla nich ojcem i przewodnikiem. Dzięki jego inicjatywom oraz wysiłkom dwóch przełożonych generalnych, Matki Marii Agnes Mathias i Matki Genowefy, Siostry Katechetki św. Urszuli przyłączyły się w 1956 roku do Zakonu Kapucynów i przekształciły się w Zgromadzenie Urszulanek Franciszkanek.

Po dokonaniu tych zmian Zgromadzenie cieszyło się stałymi powołaniami, do tego stopnia, że zdecydowało się rozszerzyć swoją działalność poza granice diecezji Mangalore, zachowując wszędzie swojego pierwotnego ducha: formację do życia wiarą, apostołstwo w środowisku wiejskim, ubogie życie franciszkańskie i prostotę ewangeliczną.

Zgromadzenie na prawie papieskim: W 1995 roku Zgromadzenie zostało zatwierdzone przez Kościół jako Instytut na prawie papieskim.

Dzisiaj

Obecnie Zgromadzenie Urszulanek Franciszkanek obejmuje swą działalnością całe Indie, a nawet wykracza poza granice kraju. Poprzez życie naznaczone służbą Siostry świadczą o Chrystusie i głoszą Dobrą Nowinę w 19 diecezjach Indii, w 4 diecezjach Europy (w Niemczech i we Włoszech) i w jednej diecezji afrykańskiej, w Tanzanii. Liczą 84 wspólnoty i 9 filii.

Misja: Uważne na znaki czasu oraz wierne charyzmatowi i duchowi św. Anieli, Zgromadzenie angażuje się w służebną misję Kościoła, szczególnie poprzez katechizację i ewangelizację, duszpasterstwo, chrześcijańską edukację młodych, służbę socjalno-medyczną itd. Poszukuje sposobów życia zgodnych ze swą dewizą: *Wszystko dla miłości Boga* i wyraża swoją miłość względem Boga poprzez ubóstwo, prostotę i poświęcenie.

Od kilku lat siostry dążą do porzucenia tradycyjnych form działalności apostołskiej. Pragnąc pełniej żyć dla ubogich, poszukują nowych sposobów zaangażowania, wychodzących poza obecne struktury. Szczególnie w zacofanych regionach Indii działają na rzecz poszanowania godności kobiet, ich pełnego rozwoju ludzkiego i prawa do wykształcenia, oraz wspierają organizacje kobiece.

W chwili obecnej Zgromadzenie liczy 481 profesek wieczystych i 160 profesek czasowych.

SIOSTRY SATYASEVA - KATECHETKI RODZIN (SCS)

satyaseva@sancharnet.in

Historia

Stowarzyszenie Sióstr Satyaseva - Katechetek Rodzin zostało założone w Mariapura (wieś Kollegal Taluk, dystrykt Chamarajanagar, stan Karnataka, Indie płd.), w diecezji Mysore, 5 maja 1977 roku, przez Matkę Reginę Woroniecką, polską zakonnicę, Urszulanę Unii Rzymskiej. Jest to zgromadzenie misyjne na prawach diecezjalnych.

Dzisiaj

Liczymy obecnie 113 sióstr żyjących w 20 wspólnotach w archidiecezjach Bangalore, Delhi i Agra oraz w diecezjach Mysore, Thanjavur, Kannur, Punalur, Manathavadi, Nalgonda, Varnasi i Kolon.

Słowo „Satyaseva” (w służbie prawdzie Bożej) wyraża charyzmat naszego zgromadzenia. Chodzi o życie w głębokim zjednoczeniu z Jezusem Chrystusem i niesienie rodzinom Dobrej Nowiny o zbawieniu poprzez ewangelizację i katechizację.

Nasza działalność apostołska obejmuje: troskę duszpasterską (odwiedzanie rodzin i niesienie im pomocy duchowej), troskę o dzieci (prowadzenie świątlic dla dzieci w wieku 2-4 lat), troskę o kobiety i ich nieformalną edukację (formacja zawodowa i podstawy higieny, pomoc w stawaniu się niezależnymi, uświadamianie kobietom ich praw), integralny rozwój człowieka (troska o osoby pozostawione na ulicy i praca na rzecz poprawy ich pozycji społecznej na ile to możliwe), duszpasterstwo młodych (w parafiach i szkołach).

Żyjemy zgodnie z zamysłem naszej Założycielki: *„Kochajmy Kościół, ponieważ Chrystus żyje w nas i między nami. Stawajmy się prawdziwym obrazem Kościoła w naszych wspólnotach. Przemienione łaską Ducha Świętego, chcijmy żyć zaciągniętymi zobowiązaniami, będąc widocznym, ewangelicznym i eklezjalnym znakiem obecności Boga wśród ludzi”*.

Nasza duchowość wyrasta z dziedzictwa przekazanego nam przez Matkę Reginę, uformowaną w duchu urszulańskim, oraz czerpie z Ewangelii według św. Jana - z Ewangelii miłości.

W codziennym praktykowaniu naszego charyzmatu, odnajdujemy duchowość Mericiańską, choć nasza Założycielka nadała Zgromadzeniu specyficzny rys duchowy. Matka Regina mocno zaznaczyła, że naszym najważniejszym apostołstwem, z powodu sytuacji jaka panuje w Indiach, jest praca wśród rodzin.

Usiłujemy całkowicie oddać się Bogu na służbę miłości, żyjąc życiem prostym i ubogim, a w działalności apostołskiej cenimy szczególnie pracę na rzecz ubogich, pamiętając zwłaszcza o rodzinach. Czynimy to żyjąc we wspólnocie, w duchu św. Anieli, zjednoczone razem w wierze i miłości, jako członkinie tej samej rodziny, choć pochodzimy z miejsc różniących się etnicznie i kulturowo.

Podzielamy miłość św. Anieli do Kościoła, co wyrażamy poprzez miłość i solidarność z Kościołem lokalnym, podejmując nasze apostołstwo rodzin i katechezę raczej w łączności ze wspólnotą parafialną niż poprzez instytucje. To samo dotyczy naszej posługi wobec ubogich.

Wypraszamy wstawiennictwo św. Anieli nad naszymi dziełami apostołskimi, wzywając jej imienia podczas modlitwy porannej i wieczornej, zgodnie z zaleceniami Matki Reginy, która sama była ożywiana duchem św. Anieli Merici.

Niemcy

**KONGREGACJA URSZULANEK
CALVARIENBERG-AHRWEILER**

www.ursulinen-calvarienberg.de

info@ursulinen-calvarienberg.de

Powstała w 1838 roku

Generalat i Nowicjat znajdują się w domu macierzystym w Calvarienberg (powiat Ahrweiler).

Domy, które należą do Kongregacji:

CALVARIENBERG – AHRWEILER
AACHEN – St. URSULA
KREFELD – MARIENSCHULE
TRIER – HEILIGKREUZ

Kongregacja liczy obecnie 61 profesek.

Nasz apostolat obejmuje:

- nauczanie i wychowanie:

3 szkoły średnie (liceum i gimnazjum), w tym 2 koedukacyjne,

3 szkoły średnie cyklu początkowego, tzw. *Realschule*,

1 internat,

2 świetlice dziennego pobytu dla uczniów,

Do naszych 5 szkół uczęszcza obecnie 3695 uczniów (3177 dziewcząt i 518 chłopców)

- centrum duchowe, w którym odbywają się rekolekcje, dni skupienia itp.,
- misję duszpasterską wobec pielgrzymów w kaplicy i w centrum poświęconym bł. Siostrze Blandynie Merten w Trewirze,
W naszym sekretariacie Ahrweiler: wydajemy kwartalnik poświęcony bł. Blandynie Merten, prowadzimy korespondencję, rozmowy telefoniczne itp.
- pomoc w parafiach.

FEDERACJA URSZULANEK JĘZYKA NIEMIECKIEGO

„Dajcie się prowadzić
Duchowi Świętemu”
(Reguła św. Anieli)

www.ursulinen.de

konvent@ursulinen-duderstadt.de

Historia

Od 1900 roku, kilka przełożonych autonomicznych klasztorów urszulańskich leżących w pruskiej części Niemiec zaczęło spotykać się regularnie, by dzielić się swoimi troskami i wzajemnie się wspierać. W 1908 roku utworzyły one stowarzyszenie, które nie naruszało autonomii poszczególnych klasztorów, a jednocześnie wzmacniało wzajemną pomoc duchową i materialną. W przeciągu kilku następnych lat do stowarzyszenia przyłączyły się prawie wszystkie klasztory Urszulanek w Niemczech.

W 1971 roku, po Soborze Watykańskim II, Federacja Urszulanek Języka Niemieckiego uzyskała oficjalną aprobatę. Dołączyły do niej wtedy klasztory z Austrii, Włoch i Chile. W 1987 roku zostały zatwierdzone *Wskazania ogólne dotyczące życia w Zakonie Urszulanek*.

Dzisiaj

Obecnie Federacja liczy 360 sióstr żyjących w 33 autonomicznych klasztorach, domach filialnych i małych zgrupowaniach. Dzięki spotkaniom, pracy komisji roboczych, pielgrzymkom i innym różnym działaniom wzmocniło się poczucie wspólnej przynależności. Między siostrami wytworzyły się silne więzi, szczególnie przez odkrywanie wspólnych korzeni oraz refleksje nad życiem i duchowością św. Anieli Merici.

W ten sposób każda siostra - i każda wspólnota - odnajduje swoją tożsamość, podążając śladami św. Anieli i pierwszych urszulanek. Oprócz tradycyjnej pracy w szkołach siostry otworzyły się na inne możliwości działalności apostolskiej, szczególnie na polu aktywności duszpasterskiej. Jakakolwiek byłaby ich praca lub gdziekolwiek by się znajdowały, pierwszym ich zadaniem jest dawanie czytelnego świadectwa życia ewangelicznego. Chcą zawsze pozostać otwarte na nowe sposoby życia, zgodnie z duchem św. Anieli.

Klasztory Federacji Urszulanek Języka Niemieckiego:

- Attendorn (powstał w 1907)
- Bielefeld – Zgromadzenie z Wrocławia (1687)
- Bruneck (1741)
- Dernbach – inaczej Geilenkirchen (1855)
- Dorsten (1699)
- Duderstadt (1700)
- Düren (1681)
- Erfurt (1667)
- Fritzlar (1713)
- Geisenheim (1894)
- Graz (1686)
- Haselünne (1854)
- Hersel (1852)
- Innsbruck (1691)
- Köln (Kolonja) - pierwszy klasztor urszulanek w Niemczech (1639)
- Königstein/Taunus (1884)
- Königstein – inaczej Hofheim – Zgromadzenie z Freiwalldau /Gozdniczy/ (1881)
- Landshut (1668)
- Mannheim – Zgromadzenie ze Świdnicy (1700)
- Maipú / Santiago, Chile (1938)
- Münstereifel – Zgromadzenie z Düsseldorfu (1681)
- Niederalteich – Zgromadzenie z Berlina (1854)
- Offenbach – Zgromadzenie z Raciborza (1863)
- Osnabrück-Haste (1865 / 1903)
- Straubing (1691)

- Werl (1888)
- Wipperfürth – Zgromadzenie z Gdańska (1927)
- Würzburg (1712)

Domy filialne:

- Hildesheim (filia Duderstadt)
- Kaarst (filia Münstereifel)
- Neustadt/Dosse (filia Niederalteich)
- Winterberg (filia Bielefeld)

Male ugrupowania:

- Dingelstädt (z Werl i Wipperfürth)
- Guarapuava, Brazylia (z Bruneck)

FEDERATION OF GERMAN-SPEAKING URSULINES

Anglia

URSZULANKI Z BRENTWOOD

www.ursulinesistersbrentwood.org

admin@ursulinesistersbrentwood.org

Historia

W 1900 roku, na prośbę kard. Bourne, klasztor urszulanek z Upton (Forest Gate), który był fundacją z Tildonk, wysłał m. Clare Arthur z dwoma towarzyszkami do Brentwood, aby otworzyły tam szkołę dla dziewcząt. W 1904 roku klasztor w Brentwood uzyskał autonomię i znalazł się pod jurysdykcją Arcybiskupa Westminster. M. Clare została wybrana przełożoną Zgromadzenia. Po utworzeniu diecezji Brentwood w 1917 roku, klasztor stał się bezpośrednio zależny od miejscowego biskupa.

Zgromadzenie oraz prowadzona przez nie szkoła i internat rozwijały się pomyślnie. W połowie XX wieku wspólnota liczyła 85 sióstr. W 1935 roku Urszulanki z Brentwood otworzyły koedukacyjną szkołę podstawową w Dagenham, a w 1955 roku kolejną w Harold Hill. W 1965 roku, odpowiadając na prośbę biskupa Meru, siostry udały się do Kenii, by prowadzić tam gimnazjum i liceum.

Lata 80-te i 90-te zaznaczyły się różnorodnością posługi i stylu życia. Była to odpowiedź na pogłębioną refleksję i rozumienie charyzmatu św. Anieli, oraz na potrzeby Kościoła lokalnego. W ten sposób siostry doświadczyły rozwoju swego charyzmatu. Wcześniej były skoncentrowane na tradycyjnym nauczaniu w ich szkołach. Teraz zaczęły odpowiadać szerzej na pojawiające się wezwania, np. towarzyszenie innym ludziom w ich drodze, w sposób bardzo indywidualny, służący ich pełnemu rozwojowi. To doprowadziło do większego zaangażowania się sióstr w ruch „Służba Młodemu” w diecezji. W latach 1985-2001 prowadziły też dom rekolekcyjny dla młodzieży. Rezultatem tych działań było również założenie wspólnot w Dagenham, Harold Hill, Becontree oraz Westcliff, by siostry mogły zamieszkać bliżej miejsc ich pracy apostolskiej, podejmowanej w szkołach, parafiach i szpitalach.

Dzisiaj

Obecnie (2005 r.) Zgromadzenie liczy 26 sióstr. Większość z nich, w szczególności te słabszego zdrowia i w podeszłym wieku, mieszkają w The Grange, w sercu Brentwood, w pobliżu Generalatu. Kilka innych pracuje w świetlicach dla bezdomnych, w miejscowym hospicjum, w szpitalu dla przewlekle chorych oraz w centrum dla uchodźców i proszących o azyl. Jedna siostra mieszka w Chelmsford, gdzie pracuje w duszpasterstwie więziennym; inna żyje w przytułku dla ubogich w Ingatestone, gdzie animuje wspólnotę mieszkańców. Dwie siostry kontynuują swój pobyt i pracę w Dagenham; dwie inne mieszkają w Basildon - jedna z nich jest tam członkiem Ekipy Duszpasterskiej.

Siostry kontynuują swoje apostołstwo wobec młodzieży poprzez angażowanie się w programy przygotowujące do sakramentów i opiekę duszpasterską, a bezpośrednio poprzez pracę w szkołach - jako członkinie Rady Administracyjnej oraz w ruchu „Służba Młodym”. Stworzyły grupę „Siatka Urszulanek”, która przewiduje zaangażowanie członków wspólnoty. W ostatnich latach, na drodze kontaktów nieoficjalnych, zbliżyły się bardzo z Prowincją Angielską Urszulanek Unii Rzymskiej. Zachowując całkowicie swą autonomię i możliwości jakie daje ich zakorzenienie we wspólnocie lokalnej i diecezjalnej, doceniają także globalne perspektywy, coraz bardziej obecne we współczesnym świecie, które kierują je w stronę relacji z szeroko pojętą Rodziną Urszulańską. Szukając więc możliwości rozwijania tych relacji, chronią jednocześnie szczególny dar swojej własnej „brentwoodzkiej” tradycji.

URSZULANKI KONGREGACJI Z TILDONK

judocn@ursulinesbrussels.be

Historia

Kongregacja Urszulanek z Tildonk została założona przez Jana Lambertz (1785-1869), księdza parafii Tildonk, w Belgii. Powstanie nowego Zgromadzenia miało miejsce w dzień Wniebowstąpienia Pańskiego, 30 kwietnia 1818 roku, gdy trzy młode kobiety, zainspirowane i kierowane przez Ojca Lambertz, połączyły się, aby wspólnymi siłami otworzyć na plebanii szkołę dla dzieci z parafii.

Wkrótce dołączyły do nich inne dziewczęta. Mieszkały wszystkie razem, jak zakonnice, i poświęcały się wychowaniu powierzonych im dzieci. Początkowo Ojciec Lambertz nie miał żadnego zamiaru tworzyć nowego zgromadzenia zakonnego, czy tym bardziej nowej gałęzi Urszulanek. Nadał on jednak tej grupce kobiet nazwę „Córki św. Urszuli”, na cześć świętej, która poprzez wieki była czczona jako patronka dziewic, wychowawców i studentów.

W 1819 roku sióstr było już siedem. Na plebanii przybywało także dzieci, gdyż na prośbę rodziców, dziewczynki były przyjmowane jako pensjonariuszki. Wkrótce liczba sióstr i pensjonariuszek wzrosła tak bardzo, że plebania stała się dla nich za mała. Postawiono więc nowy budynek, w tym samym miejscu, gdzie dziś znajduje się klasztor Urszulanek z Tildonk.

Dnia 14 maja 1822 roku Arcybiskup Malines zatwierdził dla istniejącej wspólnoty statuty. Jednak już w sierpniu tego roku siostry zostały wypędzone na mocy rozporządzenia rządu holenderskiego (w tym okresie Belgia połączona z Holandią stanowiła część Królestwa Niderlandów). Żyjąc w rozproszeniu, podjęły modlitwę i pokutę, prosząc o wstawiennictwo Matkę Bożą Bolesną. 20 marca 1823 roku, w wigilię święta Matki Bożej od Siedmiu Boleści, Ojciec Lambertz uzyskał zgodę na ponowne połączenie się sióstr - jednakże na prawach stowarzyszenia świeckiego. 4 marca 1825 roku dwanaście sióstr złożyło swoje pierwsze śluby. Następnie, 13 marca, wybrały one swoją pierwszą przełożoną.

W 1830 roku Belgia odzyskała niepodległość. Odtąd zgromadzenie mogło rozwijać się w sposób wolny. W 1832 roku zostało ono zatwierdzone przez diecezję Malines jako autentyczne zgromadzenie zakonne, a 1 maja 1932 roku pierwsza grupa sióstr (18) złożyła śluby wieczne. Za radą Kardynała Sterckx przyjęły one Regułę św. Augustyna i Konstytucje

Urszulanek z Bordeaux. Jednakże, przy współpracy Ojca Lambertz i samych sióstr, Arcybiskup zmodyfikował i zaadoptował te Konstytucje do współczesnych czasów i potrzeb Kościoła lokalnego.

Kolejne lata były czasem powstawania licznych fundacji. W momencie śmierci Jana Lambertz (12 maja 1869 roku) kongregacja liczyła 43 autonomiczne klasztory, połączone osobą jednego założyciela. W tej liczbie było 40 domów - w Belgii, Holandii, Anglii, Niemczech i w Holenderskich Indiach Wschodnich (dzisiejsza Indonezja) - założonych przez samego Ojca Lambertz, oraz 3 niezależne wspólnoty belgijskie, które dołączyły do Kongregacji z Tildonk.

Wszystkie te domy były autonomiczne. Ich przełożone spotykały się wielokrotnie w przeciągu tych lat pod kierunkiem Ojca Lambertz. Po jego śmierci i zamianowaniu wizytatora kanonicznego, zostało zrealizowane marzenie Założyciela - w 1893 roku powstał centralny nowicjat w Haacht w Belgii.

Okolo 1895 roku, klasztory, z których większość znajdowała się w Archidiecezji Malines, zaczęły grupować się wokół domu macierzystego w Tildonk. 29 stycznia 1895 roku wybrały one swoją pierwszą przełożoną generalną, a w 1898 roku zostały dla nich zatwierdzone zmodyfikowane Konstytucje. Pozostałe domy, zgodnie z życzeniem ich biskupów, zostały połączone w małe kongregacje diecezjalne. Nieco później wiele z nich przystąpiło do Unii Rzymskiej.

Z czasem Kongregacja z Tildonk założyła nowe fundacje w Indiach (1903), w Kanadzie (1914) i w Stanach Zjednoczonych (1924). Wraz z Belgią tworzą one dzisiaj prowincje Kongregacji. W 1955 roku ufundowano w dawnym Kongo Belgijskim domy, z których utworzono okręg Kongregacji. W 1996 roku przekształcono go w wice-prowincję. Poza tym jedna z sióstr, Belgijka, pracowała przez wiele lat w Bahia w Brazylii.

Dzisiaj

Od 1978 roku Kongregacja z Tildonk posiada międzynarodowy zarząd generalny, składający się z sióstr różnych prowincji. Aby umocnić się w doświadczeniu międzynarodowości, Kapituła Generalna z 1978 roku upoważniła zarząd generalny do podjęcia starań, by Kongregacja mogła istnieć na prawie papieskim. Dokonało się to 18 października 1982 roku. Nasze Konstytucje Generalne i Wytyczne („Pełnia Życia w Chrystusie”) zostały zatwierdzone 15 września 1983 roku, w święto Matki Bożej od Siedmiu Boleści.

Inspirowane przez życie i charyzmat św. Anieli Merici, fundatorki tradycji urszulańskiej, oraz naszego założyciela Jana Lambertz, włączamy się w misję Kościoła powszechnego.

Naszym szczególnym zadaniem jest poznawanie i miłowanie Boga oraz dawanie odpowiedzi na potrzeby Kościoła lokalnego, wszędzie tam, gdzie się znajdujemy. To dlatego Kongregacja akceptuje różnorodność posług, dając jednak zawsze pierwszeństwo wychowaniu, pojmowanemu w jego najszerszym znaczeniu.

Kapituła Generalna z 1996 roku zadecydowała o zmianach organizacyjnych w Prowincji Indii. Ze względu na rosnącą tam liczbę sióstr i znaczne odległości między domami, podzielono Prowincję Indii na 3 prowincje i region.

Obecnie nasza Kongregacja liczy w przybliżeniu:

<u>Kraj</u>	<u>Siostry Profeski</u>
Belgia	111
Kanada	11
Indie	658 (wszystkie siostry, z wyjątkiem jednej, pochodzą z Indii)
U.S.A.	60
Kongo	37

Powołania rozwijają się prężnie w Indiach oraz w mniejszym stopniu w Wice-prowincji Konga.

W 2005 roku cztery urszulanki kongijskie, z Kongregacji Wavre, otrzymały transfer do Wice-prowincji Konga; pozostałe muszą czekać do 2006 roku.

KONGREGACJA SIÓSTR URSZULANEK Z HASSELT

francescarombaut@belgacom.net

Historia

W 1818 roku, Wielebny Ojciec Lambertz, „święty proboszcz z Tildonk”, założył zgromadzenie zakonne dla nauczania dzieci z parafii. Zgromadzenie to przyjęło Konstytucje Urszulanek z Bordeaux. Z tej fundacji narodziły się liczne klasztory w Belgii, Holandii i Anglii. W późniejszym czasie zaowocowała ona również rozwojem placówek misyjnych.

W diecezji Liège pierwszy dom powstał w Maeseyck w 1837 roku. W 1900 roku na terenie diecezji było już 13 klasztorów, a ich liczba stale rosła, by dojść ostatecznie do 24. Na początku domy te były całkowicie autonomiczne. W 1900 roku połączyły się w Unię diecezjalną. W 1952 roku Unia ta została przekształcona w Kongregację zakonną pod nazwą Siostry Urszulanki z diecezji Liège.

Kiedy została erygowana diecezja Hasselet, Zgromadzenie przyjęło nazwę Urszulanki z Hasselet.

Dzisiaj

Obecnie Kongregacja liczy 92 siostry. Mieszkają one w 13 domach, z których dwa znajdują się na terenie diecezji Liège, a pozostałe w diecezji Hasselet. Nasze apostołstwo jest dość zróżnicowane: nauczanie, praca w świetlicach dla dzieci, formacja młodzieży, opieka nad chorymi i osobami w podeszłym wieku, apostołstwo wśród rodzin emigrantów oraz praca w parafiach.

W 1932 roku grupa 24 sióstr rozpoczęła swą działalność misyjną we wschodniej prowincji Konga Belgijskiego (obecnie Republika Demokratyczna Konga). Nowicjat dla sióstr pochodzących z tego kraju erygowano w 1959 roku. Podczas rewolty oddziałów Simba w 1964 roku została zabita przez rebeliantów s. Marguerite Bradley. Gdy walki ustały, zakonnice, które opuściły kraj, powróciły tam znowu. Na prośbę Biskupa z Bondo, siostry Kongijski z Kongregacji Urszulanek z Hasselet zostały przegrupowane w oddzielne zgromadzenie krajowe o nazwie Córki Wychowania Chrześcijańskiego. Ostatecznie Urszulanki z Hasselet opuściły Kongo 26 grudnia 1996 roku. Ich misja została przejęta przez Biskupa, ojców Kolumbanów i świeckich misjonarzy włoskich. Siostry wspierały ją nadal

finansowo oraz przez wysyłanie rzeczy potrzebnych na urządzenie domu formacji i szkoły pielęgniarskiej.

Jedna z naszych sióstr pracowała także w Chile, w San Felipe, w katechezie i formacji dorosłych. Wróciła do Belgii 20 czerwca 2002 roku, po przekazaniu swej misji siostrom z Brazylii.

Urszulanki z Hasselet, żyjące w XXI wieku, nadal szukają odpowiedzi na pytanie: „Jakie są potrzeby naszych czasów?” Najlepiej jak potrafimy, usiłujemy realizować ideał św. Anieli i pozwalamy Bogu czynić rzeczy cudowne, kiedy się Jemu podoba.

URSZULANKI Z WAVRE-NOTRE-DAME

lutnouwkens@hotmail.com

Historia

Fundacja: 22 kwietnia 1841 roku, na prośbę proboszcza, Ojca Verheyden, Urszulanki z Tildonk wysłały osiem sióstr (3 profeski i 5 nowicjuszek) do Wavre-Notre-Dame. Zamieszkały one w Bosstraat, blisko kościoła parafialnego. Około 17 maja otworzyły szkołę dla dziewcząt, a nieco później szkółkę niedzielną i pensjonat. W roku 1843 i 1844 klasztor z Tildonk wysłał do Wavre-Notre-Dame jeszcze dwie inne siostry. Z czasem wspólnota znacznie się powiększyła.

Rozwój: Między 1863 a 1909 rokiem Urszulanki założyły w Wavre-Notre-Dame trzy szkoły przygotowujące do zawodu nauczycielskiego w przedszkolach, szkołach podstawowych i szkołach gospodarczych. W 1912 roku otworzyły szkołę średnią z profilowanymi klasami. W 1926 roku pojawiły się wśród nich kierunek handlowy i techniczny.

Ekspansja: Począwszy od 1868 roku, Wavre-Notre-Dame zaczęło posyłać siostry do pięciu sąsiadujących okręgów, by otwierały tam ogródki dziecięce i szkoły podstawowe dla dziewcząt. W 1914 roku urszulanki podjęły pracę w średniej szkole zawodowej w Malines, gdzie od 1925 roku wprowadziły dodatkowo sekcję klasyki i studiów nowożytnych. W 1922 roku założyły akademik dla studentek w Louvain, a w 1935 roku otworzyły szkoły w trzech różnych dzielnicach Brukseli. Między 1931 a 1952 rokiem uczyły w dziewięciu okręgach regionu brukselskiego. W 1954 roku rozpoczęły budowę Instytutu „Imelda”. Był to zespół szkół, w skład którego wchodziły: szkoła podstawowa, szkoła średnia, technikum i szkoła zawodowa. W 1958 roku podjęły się kierowania szkołą i internatem św. Jakuba w Namur. Była to szkoła dla dzieci przewoźników żeglugi rzecznej.

W innych krajach: W Zairze (dzisiaj Republika Demokratyczna Konga): W 1931 roku, po okresie solidnej formacji, cztery pierwsze misjonarki wyjechały do prowincji Uele. Ich działalność apostolska rozwijała się tak szybko, że w przeciągu pięciu latach otworzyły w tej samej prowincji cztery inne misje. Począwszy od 1950 roku rozpoczęły posługę w Shaba. Mając na celu wspieranie kobiet zairskich, założyły tam szkołę z internatem dla

córek bardziej postępowych Zairczyków. Następnie otworzyły jeszcze trzy inne misje, spośród których dom w Lubumbashi (1961) stał się później siedzibą sióstr pochodzących z Zairu. Pod koniec 1967 roku zaczęły prowadzić też szkołę w buszu.

Deklaracja Niepodległości dawnego Konga Belgijskiego proklamowana w 1960 roku, a przede wszystkim rebelia Mulelistów z 1964 roku, pozostawiły głębokie rany na urszulańskich misjach w tym kraju. Siostry zdołały zachować jedynie placówkę w Titlule.

W Ameryce Łacińskiej: W 1967 roku w Chile został założony dom w Chiguayante, a dwa lata później powstał kolejny w Conception. W międzyczasie siostry udały się do Republiki Dominikany i do Nikaragui, gdzie działają do dzisiaj.

Połączenie z Urszulankami z Namur: 28 czerwca 1947 roku, po wielu miesiącach negocjacji, biskup Namur, Mons. Charue, zaakceptował połączenie Urszulanek z Namur z Kongregacją z Wavre-Notre-Dame, nadając im Konstytucje i Reguły z Wavre.

W 1991 roku: Sobór Watykański II przyniósł życiu zakonnemu odnowę i nadzieję. W tym czasie powróciliśmy do źródeł, by szukać naszych korzeni w Piśmie Świętym, szczególnie w Ewangeliach oraz by pogłębiać naszą znajomość postaci św. Anieli i Ojca Lambertz, jak również Pism, które po sobie zostawili. W tym samym okresie doświadczyliśmy też głębokich zmian związanych z naszą działalnością apostolską: około 1991 roku już tylko kilka sióstr nauczało w pełnym wymiarze godzin, pozostałe pracowały jedynie w administracji lub wchodziły w skład rady nauczycielskiej. Poszerzyły się za to znacznie inne obszary naszego zaangażowania apostolskiego, duszpasterskiego i społecznego. Oddałyśmy się takiej posłudze jak: pomoc w parafiach, opieka nad chorymi i osobami w podeszłym wieku, działalność na rzecz krajów Trzeciego Świata, uczestnictwo w różnych ruchach. Te zaangażowania sprawiły, że niektóre siostry żyją same lub w małych wspólnotach, by być bardziej obecne wśród ludzi.

Dzisiaj:

Od 2005 roku, znajdujemy się w decydującym momencie naszej historii, ponieważ żyjemy w kraju bardzo zsekularyzowanym. Powołań nie mamy już od roku 1967. Wzrasta więc ciągle średnia naszego wieku, a maleją nasze możliwości apostolskiego zaangażowania.

W 1989 roku było nas jeszcze 200, w 2005 roku jest nas zaledwie 100. Dwie siostry kontynuują swą pracę misjonarską w Nikaragui, gdzie angażują się w promowanie nauki i zapobieganie analfabetyzmowi, niosąc zbawcze przesłanie Ewangelii. W Zairze, nasze kongijskie siostry przyłączyły się w 2005 roku, po trzyletnim okresie przejściowym,

do Kongregacji z Tildonk. Dzieło w Chiguayante, w Chile, przejęły Urszulanki Unii Rzymskiej.

Nasze siostry nie pracują już ani jako nauczycielki, ani w administracji szkół. Mamy nadzieję, że szkoły te przekazują dalej ducha urszulańskiego we współczesnym świecie. W 1994 roku zostało powołane do życia stowarzyszenie, którego celem jest zachowanie dziedzictwa kulturowego i artystycznego naszych domów. To doświadczenie odchodzenia jest dla nas tym bardziej trudne, że musimy stawić czoła problemom związanym z wiekiem, zdrowiem i wszelkiego rodzaju ograniczeniami. Mimo to nasze siostry podejmują posługę w swoich wspólnotach, w parafiach i w licznych stowarzyszeniach jak *Oxfam* czy *Wzajemna Pomoc i Braterstwo*.

To wszystko wymaga od nas radykalnego unikania postawy zamknięcia się na sobie. Każdego roku proponowany jest temat wiodący, który zaprasza nas do przeżywania przyszłości z nadzieją: „Czas, który Bóg nam daje”, „Trwać w czujności”, „Pielgrzymi w drodze”, „Pustynia i oaza” itp.

Na tej drodze towarzyszy nam stale moc św. Anieli, abyśmy mogły usłyszeć i iść również dzisiaj za głosem Chrystusa, zawsze żyjącego i wzywającego!

URSZULANKI Z SIGUËNZA

www.safasi.com

ursulinas@telefonica.net

Historia

Wspólnota Urszulanek z Siguënza jest fundacją klasztoru z Molina w Aragonii, a ten z kolei wywodzi się ze wspólnoty Santa Maria de Olerón we Francji. Nasza historia jest zbyt obszerna, by można było opowiedzieć ją w szczegółach. Oto więc kilka najważniejszych faktów.

Kroniki informują nas, że 5 października 1792 roku, około południa, cztery francuskie urszulanki zjawiły się na hiszpańskiej ziemi. Aż do 24 stycznia 1794 roku pozostały one w Walencji. Stamtąd wyruszyły do Murviedro, gdzie zostały przyjęte przez siostry Serwitki. 14 lipca 1807 roku udały się do Molina, na zaproszenie Jego Ekscelencji, Wielebnego Dom Pedro-Inocencio Vejarano, biskupa Siguënza.

W czasie Wojny o Niepodległość klasztor w Molina został zniszczony przez pożar i Urszulanki wyjechały do Lebrancón. Tam mieszkały przez trzy lata. Potem udały się do San Román de Medina, gdzie przebywały do 27 czerwca 1813 roku.

Tego dnia po raz pierwszy przybyły do Siguënza, odpowiadając na wezwanie Biskupa, który dał siostronom dom blisko swej rezydencji. Urszulanki zajęły się wówczas nauczaniem dziewcząt. Jednakże 14 kwietnia 1815 roku powróciły do Molina.

W ponownym ufundowaniu klasztoru w Siguënza pomógł siostronom sam Biskup. Wszystko odbyło się w sposób nieco cudowny. Z relacji Biskupa wynika, że w czasie podróży do Cadiz, pewna młoda kobieta zwróciła się do niego z prośbą o spowiedź. Miała ona wizję pani ubranej na białą, która zapowiedziała jej, że zostanie założycielką Urszulanek w Siguënza. Podczas innej wizji kobieta ta zobaczyła nowicjuszek, które pomagały jej w zrealizowaniu tej fundacji. Po tej spowiedzi prosiła ona różne zgromadzenia o przyjęcie jej do klasztoru, ale wszędzie zamykano przed nią drzwi. Ostatecznie przyjęła habit Benedyktynek w Valfermoso. Straciła tam jednak wzrok i musiała opuścić monaster, ale zaraz po wystąpieniu odzyskała wzrok. Po tym zdarzeniu zgłosiła się do klasztoru urszulanek w Molina, gdzie złożyła śluby 23 stycznia 1817 roku.

Wezwana przez Biskupa do Siguënza, siostra Maria Teresa del Carmen przybyła tam 24 lutego 1818 roku wraz z czterema nowicjuszkami, aby założyć klasztor. Na początek biskup przygotował im pomieszczenia w szpitalu Matki Bożej Gwiazdnej. Zamieszkały więc tam i zajęły się wychowaniem młodzieży. Klasztor został poświęcony „Jezusowi, Maryi i Józefowi”.

Po śmierci biskupa, siostry, które były słabego zdrowia, cierpiały często niedostatek, ale niejedną raz doświadczyły w tym czasie cudów Bożej Opatrzności. 4 marca 1825 roku przeprowadziły się do domu przy ul. św. Rocha. Nieco później zamieszkały na ostatnim piętrze *Colegio de Infantas*. Pozostały tam aż do 1867 roku, kiedy to cały budynek został przekształcony w klasztor.

10 maja 1887 roku, za zgodą Biskupów z Cuenca i z Siguënza, pięć sióstr wyjechało do Tarancón, by założyć tam nową wspólnotę i otworzyć szkołę, która w tym mieście była bardzo potrzebna. Siostry z Tarancón przystąpiły do Unii Rzymskiej i przenieśli się później do Francji.

Dzisiaj

Obecnie nasza wspólnota liczy 8 sióstr, wszystkie po ślubach wieczystych. Prowadzimy internat dla ponad 100 studentek (jedyne w prowincji Guadalajara). Wszystkie zajmujemy się wychowaniem dziewcząt, jak chciała tego św. Aniela. Jesteśmy świadome, że być URSZULANKAMI znaczy:

1. Być oblubienicami Chrystusa, całkowicie oddanymi Bogu, aby służyć wszystkim.
2. Żyć we wspólnocie z radością, jak siostry, które się kochają, wspierają i pracują razem, które próbują odkrywać wolę Bożą przez lekturę i rozważanie Słowa Bożego oraz odkrywanie oblicza Jezusa w każdej siostrze i w każdej uczennicy.
3. Wielbić Boga w imieniu Kościoła, osobiście i wspólnotowo, przez modlitwę, Eucharystię i Liturgię Godzin.
4. Angażować się w życie apostołskie z sercem otwartym na potrzeby Kościoła i świata:
 - a) bez granic, przyjmując studentki ze wszystkich krajów,
 - b) w bezinteresownym darze, nie oczekując nic w zamian,
 - c) poprzez życie ofiarne, nie koncentrujące się na sobie, umacniane modlitwą osobistą i wspólnotową przed Najświętszym Sakramentem oraz przez miłość do Matki Bożej,
 - d) dzieląc radość z dziewczętami, które Bóg stawia na naszej drodze,
 - e) pozostając wiernymi świadkami Ewangelii w XXI wieku, tak jak była nim w XVI nasza Święta Matka Aniela.

Francja

URSZULANKI Z CLERMONT-FERRAND

www.saint-alyre.net

prieure@saint-alyre.net

Historia

Wspólnota w Clermont została założona w 1615 roku przez Antoinette Micolon. Potem Clémence Ranquet, siostra Katarzyny, przekształciła wspólnotę w klasztor. W 1638 roku Clémence założyła nowy klasztor w Montferrand. W 1681 roku został on przyłączony do Kongregacji Paryskiej. Urszulanki straciły klasztory w Clermont i w Montferrand w 1791 roku, podczas rewolucji francuskiej.

W 1808 roku Matka Saint-Pierre Bravard, zakonnica z Montferrand, odnowiła życie urszulańskie, zakładając klasztor w starym opactwie Saint-Alyre, na przedmieściach Clermont. To nowe zgromadzenie, wywodzące się z Montferrand i zachowujące jego księgę profesji, uniknęło grabieży z 1906 roku. Siostry założyły wówczas świeckie stroje i nadal nauczały.

W 1968 roku Urszulanki z Clermont-Ferrand poprosiły o stowarzyszenie z Unią Rzymską, na co uzyskały zgodę. Akt ten został zatwierdzony dekretem Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwentnego. Począwszy od tej daty cała wspólnota, zbierająca się na Kapitułach Nadzwyczajnych, redagowała swoje nowe Konstytucje, które zdefiniowałyby jej podstawowy wybór.

Wybór podstawowy: *Miłość Boga i bliźniego stopić w jedną i tę samą miłość.*

Żyjemy tradycją duchową, która wyrosła ze szczególnego sposobu rozumienia dwóch przeciwległych biegunów naszego życia - kontemplacji i działania. Bóg kontemplowany przynagla nas, by iść w kierunku innych, kontakty międzyludzkie przynosimy na modlitwę. Napięcie istniejące między tymi dwoma biegunami jest przeżywane przez każdą z nas w sposób bardzo osobisty, zgodnie z tym, co podpowiada Duch Święty.

Z naszej monastycznej przeszłości zachowałyśmy autonomiczny charakter zgromadzenia. Nadal chcemy tworzyć tylko jedną wspólnotę, która dzieli to samo życie braterskie i jest podległa jednej władzy lokalnej.

Zawsze byliśmy też na służbie jednej instytucji wychowawczej; świadome jak bardzo jest to ważne dla naszej jedności, myślimy, że tylko dla nadzwyczajnych racji mogłybyśmy się tego wyrzec.

Dzisiaj

Wspólnota nadal jest obecna w zespole szkół, liczącym ponad 2000 uczniów. Opiekę nad nim roztacza przełożona. Jednakże aktywne zaangażowanie siostr maleje. Nie pomniejszając swojej troski i modlitwy o dzieło, siostry starają się:

- o pracę, która jest dla nich możliwa, aby prawda o zbawieniu była głoszona wszystkim,
- o przekazywanie tradycji, którą otrzymały od św. Anieli i ich poprzedniczek.

SIOSTRY ŚWIĘTEGO KAROLA Z LE PUY

www.catholique-lepuy.cef.fr/diocese/communautes/stcharles.htm

soeurs.saintcharles@wanadoo.fr

Historia

Siostry św. Karola z Le Puy odnajdują się pomiędzy tyłoma innymi duchowymi spadkobierczyniami św. Anieli Merici, która w 1535 roku założyła w Brescii Towarzystwo św. Urszuli. Przyjmując za patrona św. Karola, wyrażają swoją wdzięczność wobec Arcybiskupa Mediolanu. To dzięki łasce jego oddziaływania instytut z Brescii mógł rozwinąć się w całych Włoszech i w samej Francji.

W 1624 roku w Le Puy zebrała się grupa pobożnych niewiast pociągniętych ideałem, który odnalazły w Pismach św. Anieli oraz w jej Regule, poprawionej przez św. Karola. Ówczesny biskup, Mons. Just de Serres, powierzył im misję opieki nad kobietami przeżywającymi trudności. W ten sposób narodziła się Kongregacja św. Karola. Jej członkinie żyły w rodzinach lub w swych miejscach pracy aż do 1836 roku, kiedy to utworzyły wspólnotę. W 1890 roku zostały zatwierdzone jako zgromadzenie o ślubach czasowych, a w 1913 roku zaczęły składać śluby wieczne.

Przechodząc różne przeobrażenia, zgromadzenie tak dostosowywało swoją posługę, by w każdym czasie odpowiadać na potrzeby rodziny (kobiety w trudnym położeniu, osoby chore i w podeszłym wieku, wychowanie dzieci). W ten sposób chciałyśmy pozostać wierne zaleceniu, które zawarła w swym Testamencie św. Aniela Merici: „A jeśli stosownie do czasu i potrzeb wypadnie coś nowego rozporządzić, czyńcie to”.

Dzisiaj

Dzisiaj nasze zgromadzenie jest wezwane do ukazywania oblicza Chrystusa Sługi, przychodzącego, by obdarzać wolnością i uzdalniać ludzi do życia autentyczną miłością braterską. Zgromadzenie angażuje każdego z jego członków do oddania się bez reszty Miłości Pana, w wielkiej prostocie ducha i życia. (Reguła Życia)

Na emeryturze czy żyjąc aktywnie, Siostry chcą być misjonarkami aż do końca. Ta misja dokonuje się w małych wspólnotach, dających świadectwo Miłości Ojca wobec każdego człowieka i świadectwo braterstwa wszystkich w Chrystusie. Czy to w miejskiej dzielnicy,

czy w środowisku wiejskim, siostry są uważne na wszystko, co jednoczy i łączy. Ich dyspozycyjność wobec natchnień Ducha zapewnia jakość ich obecności w ciągle rozwijającym się i zmieniającym świecie.

Obecnie nasze zgromadzenie liczy 63 siostry. Żyjemy w trzynastu wspólnotach diecezji Le Puy i w jednej wspólnocie w Issoire, w diecezji Clermont-Ferrand. Zaakceptowałyśmy projekt świeckich, którzy chcieliby żyć naszą duchowością, całkowicie przebywając w świecie.

KONGREGACJA URSZULANEK - UNIA ŚW. ANIELI MERICI

Malet

usam.malet@wanadoo.fr

Historia

Unia św. Anieli Merici, erygowana 3 lipca 1973 czerpie z duchowości św. Anieli Merici:

- przez założycielki klasztorów:
 - **Françoise i Perette de Bermond:** w Saint Chamond (1613) i w Monistrol (1634),
 - **Antoinette Micolon:** w Ambert (1614) i w Espalion (1634),
- przez założycielkę Kongregacji Urszulanek od Jezusa i Maryi (1806): **Jeanne Mille Planchon.**

Klasztory z Nant i z Sommières (1888) zostały przyłączone do tej Kongregacji.

Podczas rewolucji z 1789 roku wszystkie wspólnoty zostały rozproszone. Wiele z nich już nigdy się nie odrodziło.

Z początkiem 1806 roku dawna uczennica urszulanek z Mende, Jeanne Planchon, przybyła do Malet, aby otworzyć tam szkołę. Uczyniła to na prośbę dawnego zarządcy mnichów z Aubrac. Za zgodą biskupa z Rodez, założyła wspólnotę urszulanek, z intencją utworzenia klasztoru. Jednakże biskup poprosił ją o wyrzeczenie się klauzury, aby siostry mogły iść i nauczać kobiety i dziewczęta nawet w najmniejszych wioskach diecezji, odpowiadając w ten sposób na potrzeby ludności wiejskiej. Przez cały XIX wiek Kongregacja rozwijała się wspaniale.

Dzisiaj

W 1964 roku, odpowiadając na wezwanie Kościoła, Kongregacja założyła Misję w Togo. W 1973 roku przekazała ją rodzimemu Zgromadzeniu Maryi Matki Kościoła.

Naśladując św. Anielę Merici, Kongregacja Urszulanek „Unia św. Anieli Merici” również dzisiaj otwiera się na wezwania Kościoła i potrzeby ludzi, stawiając sobie za cel apostolski wychowanie w różnych jego formach, takich jak: nauczanie, działalność duszpasterska, przyjmowanie gości, opieka nad chorymi.

Tak jak pierwsze towarzyski św. Anieli, pozostajemy blisko ludzi, a nasze relacje cechują się prostotą ewangeliczną. Trwamy w pokornej służbie wszystkim, a zwłaszcza opuszczonym. Zgodnie z radami św. Anieli, zachowujemy troskę o całkowite przystosowanie się do różnych sytuacji w konkretnym czasie i miejscu.

Od 1988 roku istnieje grupa „Aniela Merici”, do której należą świeccy, żyjący duchowością Mericiańską.

Od 1995 roku jesteśmy stowarzyszone z Urszulankami Unii Rzymskiej.

Obecnie budujemy więzi z Urszulankami św. Karola z Le Puy i z Urszulankami Unii Kanadyjskiej.

Żyjemy w małych wspólnotach, w siedmiu departamentach:

AUDE : Carcassonne

AVEYRON : Espalion, Laguiole, Laissac, Malet,

GARD : Sommières,

HAUTE-GARONNE : Toulouse,

HAUTE-LOIRE : Monistrol sur Loire,

LOT : Les Quatre Routes,

PUY DE DOME : Ambert.

Nasze powołanie apostołskie realizujemy dzisiaj:

- na wsi i w dzielnicach miast: przez obecność, słuchanie, dzielenie życia z innymi, przez działalność na rzecz najbardziej opuszczonych, w stowarzyszeniach. Angażujemy się wraz z innymi, by czynić świat bardziej ludzkim i ewangelicznym,
- poprzez pracę w domach opieki społecznej, służąc osobom w podeszłym wieku lub dzieląc ich życie.
- w szkołach: katecheza, administracja,
- w parafiach: katecheza, przygotowanie liturgii, przygotowanie do sakramentów, posługa chorym, koło różańcowe, różne sekcje Akcji Katolickiej,
- w centrum „Przestrzeń Spotkania z Anielą Merici”: przyjmowanie grup, rodzin, pielgrzymów (etap drogi do Santiago de Compostela), wszystkich osób szukających ciszy, wewnętrznego skupienia, odnowy, odpoczynku, wytchnienia...

Odkrywamy nieoczekiwane pole nowej działalności apostołskiej: Pan otwiera nam drzwi na Wschód, gdzie wzywa nas Wietnam.

Irlandia

UNIA URSZULANEK IRLANDZKICH

www.ursulines.ie

angemer@eircom.net

Historia

W Irlandii pierwszy klasztor urszulanek został założony w 1779 roku w Cork. Przybyły tam wówczas cztery młode Irlandki, które odbyły wcześniej swój nowicjat w klasztorze urszulanek przy ulicy Saint Jacques w Paryżu. Do Cork zostały zaproszone przez Nano Nagle, który dostarczył im wszystkiego, co konieczne do otwarcia pierwszej szkoły. W ciągu następnych osiemdziesięciu lat powstały jeszcze trzy autonomiczne klasztory i szkoły: Thurles w 1787 roku, Waterford w 1816 roku i Sligo w 1850 roku. Klasztor w Sligo przyczynił się też do powstania fundacji w Gujanie Brytyjskiej. Obecnie należy ona do Unii Rzymskiej. Te cztery irlandzkie domy zakładały kolejne klasztory, z których do dziś istnieją: St Angela w Cork, fundacja z 1887 roku; Brecon (Walia) z 1948 roku; St Angela, Lough Gill, (Sligo) z 1950 roku; Kenia (Afryka Wschodnia) z 1957 i Cabinteely, (Dublin) z 1963 roku.

W roku 1973 utworzono Federację Domów Irlandzkich, a w 1978 roku powstała Unia Urszulanek Irlandzkich. Od tamtego czasu otwarto jeszcze kilka małych domów: w Sandyford (Dublin) w 1989 roku; w Cardigan (Walia) w 1989 roku; w Meadowgrove (Cork) w 1991 roku, a Shannon Drive i Ste Anne n° 1 (Waterford) w 1994 roku.

Obecnie Unia liczy 88 profesek wieczystych w Irlandii i Walii, oraz jedną profeskę czasową. Siostry podejmują różnorodną pracę apostolską: nauczanie, administracja, opieka nad chorymi, działalność parafialna, towarzyszenie duchowe i psychologiczne, pomoc podróżującym.

Dzisiaj

W roku 2001 Kenia przekształciła się w Region, który liczy siedem domów: Karen (Nairobi), Mutune, Św. Augustyn i Tungutu (Kitui), Merici (Kitale) oraz Kanamkemer i Lorugumu (Turkana). Region ten liczy 13 profesek wieczystych, 17 juniorystek, 4 nowicjuszki i 2 postulantki. Siostry są zaangażowane w nauczanie, opiekę nad chorymi i posługę parafialną.

W 1989 roku Unia Urszulanek Irlandzkich stowarzyszyła się z Unią Rzymską.

Włochy

TOWARZYSTWO ŚW. URSZULI FEDRACJA ŚWIECKIEGO INSTYTUTU ŚW. ANIELI MERICI

mariarazza@libero.it

Historia

Towarzystwo św. Urszuli, Instytut świecki św. Anieli Merici, jest federacją Towarzystw diecezjalnych i międzydiecezjalnych. Towarzystwa złączone w jedną federację, zostały uznane dekretem *Vetustum et Praeclarum Institutum*, z 25 maja 1958 roku, jako zwyczajny instytut świecki na prawie papieskim, w formie federacyjnej. Federacja skupia bardzo stare Towarzystwa, o długiej i bogatej historii, np. Towarzystwo z Brescii, które pochodzi od św. Anieli Merici (1535), oraz inne - z Mediolanu (1567), z Bergamo (1575) czy z Bolonii (1603). Do Federacji należą także Towarzystwa założone w późniejszym okresie oraz te z epoki bardziej współczesnej. Wszystkie te Towarzystwa w okresie napoleońskim uległy kasacji i musiały być powołane do życia na nowo. Wyjątek stanowiło Towarzystwo z Bolonii, które nigdy nie przestało istnieć. Do Federacji należą również Towarzystwa założone we Włoszech pod koniec XIX wieku oraz te, które powstały na całym świecie w wieku XX.

Około 1950 roku, Towarzystwa, każde ze swoją własną historią i odmiennością, zaczęły szukać wzajemnych kontaktów. Chciały w ten sposób odpowiedzieć na rodzącą się duchową potrzebę, by lepiej się poznać, tworzyć więzi siostrzane, pomagać sobie nawzajem i wspierać się, przede wszystkim przez wspólne poszukiwanie dróg odnowy. Pierwsze Konstytucje dla powstałej w ten sposób Federacji Towarzystw zostały zatwierdzone *ad experimentum* w 1958 roku. Następne Konstytucje z 1967 roku (stale *ad experimentum*) poprowadziły Instytut w kierunku centralizacji, a po nich ostatecznie otrzymałyśmy te z 1977 roku. Utrwaliły one formę federacyjną, na nowo zatwierdzoną przez Konstytucje obowiązujące od 1994 roku.

Dzisiaj

Dzisiaj Federacja liczy 40 Towarzystw we Włoszech i 8 w innych krajach: we Francji, w Niemczech, w Polsce, w Słowacji, na Malcie, w Brazylii Południowej i Brazylii Północnej

oraz w Kanadzie. Ponadto łączność z Towarzystwami federacyjnymi lub z Radą federacyjną utrzymują Urszulanki świeckie z innych krajów, takich jak: Szwecja, Austria, Słowenia, Kamerun, Kongo, Erytrea, Etiopia, Madagaskar, Stany Zjednoczone, Tajlandia, Singapur, Bangladesz, Indonezja.

Każde z Towarzystw federacyjnych, diecezjalnych i międzydiecezjalnych, zachowuje własną autonomię co do formacji, organizacji i finansów. Każde z nich żyje według własnej tradycji, utrzymuje łączność z Biskupem miejsca i uczestniczy aktywnie, w miarę możliwości, w życiu i misji Kościoła lokalnego. Towarzystwa federacyjne mają tę samą Regułę (św. Anieli Merici) i te same Konstytucje. Przewodnicząca pełni funkcję reprezentacyjną w imieniu Federacji i wraz z Radą Federacji służy Towarzystwom federacyjnym, w szczególności wspierając ich wysiłki na rzecz pogłębiania Reguły i Konstytucji, by zachować wierność duchowi mericiańskiemu. Przewodnicząca i jej Rada są wybierane podczas Zgromadzenia, w którym uczestniczą przedstawicielki wszystkich Towarzystw federacyjnych. Federacja odgrywa bardzo pozytywną rolę, dodając odwagi poszczególnym Towarzystwom, które dzięki niej mogą doświadczać siły płynącej z jedności, wspierania się w wierności, odnowy i otwierania się Instytutu na rzeczywistość międzynarodową.

TOWARZYSTWO ŚW. URSZULI CÓRKI ŚW. ANIELI Z BRESCII

www.angelamerici.it

mericiano@angelamerici.it

Historia

Diecezjalne Towarzystwo św. Urszuli, Córki św. Anieli Merici z Brescii, jest instytutem świeckim na prawie papieskim. Dekretem z 2 czerwca 1992 roku Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, zatwierdziła na korzyść Towarzystwa diecezjalnego z Brescii, aprobatę papieską udzieloną Towarzystwu przez Pawła III w 1544 roku. Tym samym dekret uznał *tę rodzinę świeckich kobiet konsekrowanych jako instytut świecki, istniejący już przed wydaniem tego pisma*. Dzięki temu Towarzystwo z Brescii jest instytutem życia doskonałego na prawie papieskim od 1544 roku.

Tekstem podstawowym Towarzystwa jest *Reguła Towarzystwa¹ interpretowana w świetle Testamentu i Rad św. Anieli* oraz *Dyrektorium* zatwierdzone 25 listopada 1985 roku przez biskupa Brescii, Jego Eminencję Bruno Foresti.

Dzisiaj

Charakter diecezjalny Towarzystwa wyraża się poprzez uczestnictwo w życiu i misji Kościoła bresciańskiego oraz przez uznawanie Biskupa diecezji za Przełożonego i Ojca Towarzystwa.

Towarzystwo św. Urszuli, narodzone w Brescii 25 listopada 1535 roku, gromadzi Córki św. Anieli, które żyją radami ewangelicznymi, aby coraz pełniej naśladować Chrystusa. Dzięki działaniu Ducha Świętego oraz idąc za przykładem i wskazaniem św. Anieli Merici, oddają się one całkowicie Bogu, kochając niepodzielną miłością.

Stanowią one duchową rodzinę *dziewic konsekrowanych w świecie*, która dzięki szczególnej łasce Ducha Świętego, realizuje wspólne cele:

- życie na chwałę Bożą,

¹ Chodzi o „Regułę św. Anieli Merici” z kilkoma zmianami i dodatkami, które wprowadził do tekstu Mons. Girolamo Verzeri, Biskup Brescii, przekazując ją siostrom Magdalenie i Elżbiecie Girelli 29 lipca 1866 roku. Z chwilą podpisania dekretu z 13 czerwca 1866 roku, Mons. Verzeri wznowił Regułę św. Karola Boromeusza, ogłoszoną 28 października 1583 roku i wniósł do niej konieczne poprawki, dostosowując ją do wymogów czasu.

- uświęcenie osobiste przez praktykę „mocnego postanowienia” czystości, posłuszeństwa i ubóstwa,
- uczestnictwo w misji Kościoła w świecie, w łączności z Biskupem diecezji.

W konsekwencji, Towarzystwo charakteryzuje się:

- oblubieńczą konsekracją Chrystusowi: oznacza to, że kobieta chrześcijańska podejmuje stan życia dziewiczego ostatecznie po to, by dążyć do doskonałej miłości przez naśladowanie Chrystusa, którego wybiera jako swojego jedyne Oblubieńca;
- życiem według rad ewangelicznych przez „mocne postanowienie”, które daje stałość w angażowaniu się dla Chrystusa i Kościoła;
- stanem świeckim: wyraża się on przez życie w świecie, dzielone z wiernymi świeckimi i angażowanie się w uświęcenie świata, ale zgodnie ze stylem życia, który odpowiada wymaganiom dziewiczej konsekracji.

Charakter diecezjalny odwołuje się do pierwotnego ducha i historii Towarzystwa oraz do nauczania soborowego na temat Kościołów lokalnych. Towarzystwo uczestniczy więc w pełni w życiu i misji Kościoła w Brescii i uznaje Biskupa diecezji za swojego Przełożonego i Ojca.

TOWARZYSTWO ŚW. ANIELI MERICI Z MANTUI

Historia

Towarzystwo św. Anieli z Mantui narodziło się w XVI wieku, ale dokładnej daty jego powstania nie znamy. Gdy w 1593 roku przybył do Mantui jako biskup, Wielebny Francesco Gonzaga, Towarzystwo już tam istniało. On nadał mu jedynie własną organizację i zapewnił rozwój w mieście i w okolicznych wiejskich parafiach.

Towarzystwo skasowane przez Napoleona, odrodziło się dzięki gorliwości biskupa Mantui, Mons. Sarto (przyszłego św. Piusa X), który mianował przełożonym Instytutu księdza Filoppo Nodali, proboszcza parafii San Carità. W 1869 roku ksiądz ten kierował już grupą Córek św. Anieli w Castiglione, związaną z Towarzystwem z Brescii, a w późniejszym czasie został pierwszym dostojnikiem Kapituły św. Andrzeja w Mantui. Mons. Sarto zamianował też tymczasową przełożoną Towarzystwa Magdalenę Girelli. Po jakimś czasie została ona zastąpiona przez nauczycielkę z Mantui, Argię Dall'Aglio, która poświęciła się całkowicie Towarzystwu w Mantui oraz sprzyjała powstaniu Towarzystwa w Guastalla, które z czasem stało się niezależne.

Począwszy od 1958 roku, Towarzystwo z Mantui podążało tą samą drogą, co siostrzane Towarzystwa z Brescii i Werony. Prawnie stało się osobowością kościelną w 1957 roku, na mocy Dekretu Prezydenta Republiki.

Siostry uważały się zawsze za „zakonnice w świecie”. Przystąpiły do Unii Wyższych Przełożonych Włoch i uczestniczyły, w miarę swych możliwości, w spotkaniach i rekolekcjach organizowanych przez Unię. Poprzez wieki Córki św. Anieli poświęcały się apostołstwu parafialnemu i diecezjalnemu przez katechizację, stowarzyszenia katolickie, posługę chorym, Stowarzyszenia św. Wincentego a Paulo, szkoły zawodowe dla dziewcząt, kolonie wakacyjne i pracę na plebaniach.

Z nadania swojego przełożonego, Mons. Cabrini, Towarzystwo otrzymało w 1959 roku nieruchomości w Mantui i Castiglione delle Stiviere, własność „Małego Dzieła Serca Bożego”. Zostało ono założone przez Mons. Cabrini w 1928 roku w celu towarzyszenia i podjęcia na nowo edukacji zaniedbanych dziewcząt. Od samego początku Mons. Cabrini powierzył kierownictwo i administrację „Małego Dzieła” córkom św. Anieli. Nie mogąc otrzymać osobowości prawnej wymaganej dla tego Instytutu, przekazał jego własność Towarzystwu, które było już zatwierdzone.

W 1988 roku, wraz z wyjazdem ostatniej podopiecznej, Instytut definitywnie zakończył swoją działalność. Cztery siostry, które pozostały w domu w Castiglione jeszcze przez dziesięć lat przyjmowały tam starszych księży, urzędników, pracowników oraz rodziców osób odosobnionych nakazem sądowym w zakładzie psychiatrycznym. Gdy siły sióstr zaczęły słabnąć, Towarzystwo zostało zmuszone, by zaproponować swym domom w Mantui i Castiglione prowadzenie innego rodzaju działalności.

Dzisiaj

Obecnie jest nas trzynaście: cztery siostry żyją w Domu Opieki, dwie w domu filialnym w Castiglione, a pozostałe w swych własnych domach. Przybywa nam lat i nasz wiek nie pozwala nam na podejmowanie działalności apostolskiej (jedna siostra ma 68 lat, inne są między 79 a 93 rokiem życia).

TOWARZYSTWO ŚW. URSZULI CÓRKI ŚW. ANIELI MERICI Z WERONY

Historia

Towarzystwo zostało założone przez św. Anielę Merici 25 listopada 1535 roku w Brescii. Instytut diecezjalny otrzymał aprobatę papieską i został zatwierdzony jako instytut świecki 9 sierpnia 1992 roku.

Aniela Merici urodziła się w Desenzano (Brescia) w diecezji werońskiej między 1470 a 1475 rokiem. W 1516 roku zamieszkała w Brescii.

W 1535 roku, Aniela Merici, uważna obserwatorka epoki, w której żyła, dała początek stowarzyszeniu kobiet całkowicie poświęconych Bogu. Kobiety te, przebywając poza murami klauzury, a jednocześnie nie będąc żonami i matkami rodzin, odnajdywały swoją wolność i możliwości rozwoju ludzkiego i chrześcijańskiego tam, gdzie żyły - w środowisku rodzinnym, społecznym i kościelnym. Ideał doskonałości proponowany tym kobietom przez Anielę, która nazywała je „swoimi córkami”, polegał na całkowitej miłości Boga Trójjedynego i na głębokiej komunii z Chrystusem „Oblubieńcem, który nas kocha”. Kontemplacja i modlitwa, całkowity dar z siebie Bogu w Jezusie Chrystusie, zdanie się na Bożą wolę, uległość działaniu Ducha Świętego - taki był ideał doskonałości św. Anieli Merici, ideał który dojrzewał przez całe jej życie i który zaproponowała swoim córkom.

Aniela pozostawiła po sobie niewiele pism: Regułę, Rady i Testament, jednakże jej charyzmat przebija z tych tekstów bardzo wyraźnie. Jest to charyzmat, który wyprzedził czasy, w których żyła i który Kościół uznał za dar prorocki.

Dzisiaj

Aniela nie określiła żadnego konkretnego apostołstwa dla swojego Towarzystwa. Wiedziała, że z ideału trynitarnego i chrystocentrycznego wynika powszechna służba wobec braci w ich materialnych, moralnych i duchowych potrzebach. Córka św. Anieli jest więc otwarta i uważna na potrzeby braci i głos Kościoła. W prostocie, cichości i poświęceniu może ofiarować samą siebie jako dar dla innych. Kontemplacja i działanie: te dwa słowa wyrażają wielki charyzmat Mericiański. Na drogach świata, w najbardziej różnorodnych środowiskach, wypełniając misję formacji ludzkiej i duchowej, Córki św. Anieli stają się świadkami Słowa i Miłości. Towarzystwo św. Anieli szło poprzez wieki, aż do naszych czasów, a „ze szczechu wyrosło wiele nowych pędów” (Teresa Ledóchowska).

Głosząc powszechne wezwanie do świętości i uznając oficjalnie apostołstwo świeckich, Sobór Watykański II potwierdził ideał, którym św. Aniela żyła i który zaproponowała swoim córkom 500 lat temu.

URSZULANKI NAJŚWIĘTSZEGO SERCA JEZUSA

Asola, Mantua

sorsoline@tin.it

Historia

Nasze Zgromadzenie zostało założone w Gazzuolo (diecezja Kremona, prowincja Mantua) 5 września 1893 roku przez m. Marię Ignację Isacchi i przez m. Marię Margaritę Lussana. Obie wywodziły się ze Zgromadzenia Urszulanek z Somasca, jednakże Biskup Kremony postanowił przekształcić ich nową fundację w niezależny instytut zakonny. Dnia 7 grudnia 1893 roku został on kanonicznie erygowany, jako autonomiczne zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym. Pierwsze Konstytucje dla tego Zgromadzenia zatwierdzone 5 września 1894 roku. Od 7 lutego 1947 roku Zgromadzenie istnieje na prawie papieskim.

Charyzmat i duchowość: Charyzmat Matki Ignacji narodził się z jej osobistej intuicji. Już od dzieciństwa nosiła przekonanie, że Bóg pociąga ją do siebie, że prowadzi ją do oddania Mu swego życia całkowicie i na zawsze, że inspiruje ją do założenia zgromadzenia zakonnego ze względu na konkretną misję - by głosić wszystkim i czynić szeroko znanym niewypowiedziane bogactwo Serca Jezusowego, przepelnionego światłem, miłosierdziem, świętością i życiem.

Pierwszy artykuł Konstytucji głosi:

Wierzyć w miłość Boga do nas objawiającą się w Jego Synu,

Kontemplować wytrwale tę samą miłość w Sercu Jezusa,

Pozwolić się pociągnąć i posiadać przez nie,

Aby móc je głosić i przybliżać ludziom.

Taki jest, krótko ujmując, charyzmat, który otrzymała od Boga Matka Ignacja,

Taka jest misja, którą miała za zadanie rozwijać w Kościele.

Po śmierci obu Założycielek, ich grób stał się natychmiast miejscem modlitwy. Wiele osób zapewniało, że otrzymało za ich przyczyną łaski duchowe i materialne. Miały tam miejsca uzdrowienia. Ich proces beatyfikacyjny jest w toku.

Dzieła: W 1894 roku biskup Mantui, Mons. Sarto, późniejszy św. Pius X, poprosił Matkę Ignację, by posłała kilka sióstr do jego diecezji. W ten sposób Zgromadzenie zaczęło rozwijać się w Mantui.

W 1900 roku, siostry zaproszone do Seriate, zapoczątkowały swe dzieła w diecezji Bergamo, prowadząc tam przedszkola, szkoły zawodowe, „oratoria” (spotkania młodych w świąteczne dni) oraz apostołstwo w szpitalach i domach opieki.

W momencie śmierci wielbnych Matek Zgromadzenie liczyło 19 domów i 120 sióstr.

Dzisiaj

W 1975 roku został założony pierwszy dom misyjny - w El Beida w Libanie. Siostry pracują tam w szpitalu publicznym i opiekują się chorymi w domach. Muzułmanie mają głęboki szacunek dla tych sióstr, które nazywają *Siostrami dobrego Boga*.

W 1991 roku został otwarty dom w Bukavu w Burundii. W diecezji Bujumbura siostry kierują bezpłatną przychodnią, szkołą i centrum formacji zawodowej, aby polepszać sytuację kobiet. Przyjęły pod swój dach dziesiątkę sierot, które uczą się w szkole publicznej. Dom ten dał już kilka powołań: dwie profeski wieczyste, dwie profeski czasowe, dwie nowicjuszki, dwie postulantki i dwie kandydatki. Te młode siostry pochodzące z Burundii, dobrze już przygotowane, służą chorym w przychodni, pracują w szkole publicznej i w parafii, gdzie katechizują oraz uczą czytać i pisać najuboższych. Dom formacyjny i nowicjat znajdują się w Bukavu.

KLASZTOR SIÓSTR ŚW. URSZULI INSTYTUT ŚW. MARII OD ANIOŁÓW, BRESCIA

www.orsolinebs.org
info@orsolinebs.org

Historia

Po likwidacji stowarzyszeń religijnych, na mocy zarządzenia Napoleona z 1797 roku, Kościół w Brescii przeszedł trudne chwile. Jego biskup, Mons. Gabrio Maria Nava, niestrudzony pasterz, pragnął nade wszystko przywrócić do życia w swojej diecezji Instytut Urszulanek. Uczynił to lokując je w dawnym klasztorze augustianek, zwanym klasztorze „Świętej Marii od Aniołów”. Twierdził on, że aby umożliwić człowiekowi powrót do Boga, pilniejszą rzeczą jest nauczać, niż dawać głodnym coś do jedzenia.

Biskup chciał, aby założony przez niego Instytut wychowawczy mógł żyć duchowością Anieli Merici, świętej z Brescii. Powrócił więc do źródeł i dał pierwszym siostrze Pisma św. Anieli: Regułę, Rady i Testament. Pochodziły one z tego samego okresu, co Konstytucje Urszulanek z Bordeaux. Teksty te określają jasno cel, którym jest dzieło wychowania, a dawna tradycja mówiła, że dzieło to zostało powierzone kobietom przez św. Anielę Merici.

Od 1827 roku, idąc śladami naszej pierwszej Matki, żyjemy sprawami naszych czasów. Interpretujemy je w świetle Ewangelii, mając zawsze na celu realizację autentycznego dzieła wychowania.

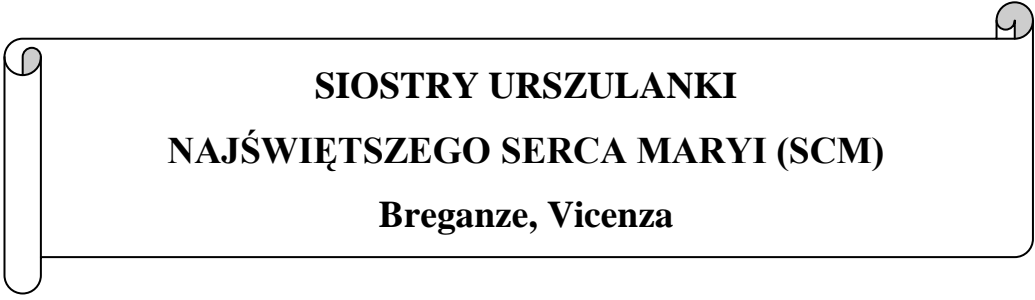
Dzisiaj

Przez wielką bramę klasztoru „Świętej Marii od Aniołów” przechodzi codziennie prawie 900 uczniów w wieku od 3 do 19 lat, a wraz z nimi cały otaczający ich świat: nauczyciele, rodzice, różne stowarzyszenia oraz grupy sportowe. Gorliwość o chwałę Bożą pociąga gorliwość o dusze.

„Urszulanka musi mieć serce karmelitanki” powiedziała nasza Wielebna Matka Pellegrina Gressent, która zmarła w 1932 roku. Codzienna przedłużona modlitwa jest duszą naszego apostołstwa. Przez swoje zjednoczenie z Chrystusem urszulanka odrzuca cały rozdzwięk, jaki może panować między modlitwą i działaniem.

Działalność: przedszkole i szkoła podstawowa; gimnazjum; szkoła pedagogiczna, liceum o profilu ścisłym, internat.

W 1989 roku Urszulanki z Brescii stowarzyszyły się z Unią Rzymską.

SIOSTRY URSZULANKI
NAJŚWIĘTSZEGO SERCA MARYI (SCM)
Breganze, Vicenza

www.orsolinescm.it
congregazione@orsolinescm.it

Historia

Założycielka i jej rodzina zakonna: Zgromadzenie Sióstr Urszulanek SCM powstało w 1907 roku w Breganze (prowincja i diecezja Vicenza), z inicjatywy Giovanny Meneghini, Córki św. Anieli, która żyła przez dwadzieścia lat jako świecka osoba konsekrowana. Po śmierci swej założycielki (w Breganze, 1918), wspólnota urszulanek przechodziła długi okres różnych doświadczeń. Pierwszą aprobatę diecezjalną uzyskała dopiero w 1941 roku, a zatwierdzenie papieskie w 1950 roku.

Giovanna Meneghini żyła swą konsekracją w świecie, zgodnie z Regułą Mericiańską. Pociągało ją jednak życie wspólne. To pragnienie doprowadziło ją do zawiązania wspólnoty zakonnej. Jako główne źródło inspiracji dla swojego Instytutu wybrała Regułę św. Anieli Merici.

Charyzmat i misja: Sama założycielka określiła istotne elementy Zgromadzenia: „Celem Instytutu jest zbawienie osobiste przez praktykę rad ewangelicznych, a zarazem zbawienie i uświęcenie kobiet z klasy robotniczej” (Pisma I, 24). „Te nowe służebnice Pana będą żyły w duchu całkowitego wyrzeczenia się siebie oraz nieustającej gorliwości w trosce o zbawienie dusz” (Pisma II, 2).

Dzisiaj

Dzisiaj zgromadzenie odnajduje łaskę swoich początków w darze oblubieńczego zjednoczenia z Synem Bożym, tym Synem, który przyszedł na świat, aby wypełnić zamysł Ojca, a mogło się to dokonać dzięki bezwarunkowej zgodzie Dziewicy Maryi, Służebnicy i Matki Pana. Misją zgromadzenia jest przyczynić się, w duchu służby, do ludzkiej i chrześcijańskiej promocji kobiety.

Działalność i styl życia: Zgodnie z wyborem dokonany przez założycielkę oraz w duchu tradycji urszulańskiej, Siostry Urszulanki SCM uczestniczą dzisiaj w misji Kościoła poprzez działalność wychowawczą i duszpasterską, a także przez pracę socjalną, która pozwala im dotrzeć do kobiet z niższych warstw społecznych, by pomagać tym kobietom w poprawie ich sytuacji życiowej i umożliwić im dobrą formację. Swą misję realizują też poprzez szkołę i różnorodne formy posługi wobec dorosłych kobiet i małżeństw. Wezwane do wypełnienia misji zbawienia wobec kobiet, siostry są szczególnie wrażliwe na ubóstwo i marginalizację wynikające z niesprawiedliwości oraz na słabość ludzką, a przede wszystkim na grzech. Realizując swą linię działania, żyją w socjo-edukacyjnych wspólnotach dla dorosłych oraz dla dziewcząt borykających się z trudnościami. Animują też wolontariat parafialny i socjalny w regionie.

W swej pracy duszpasterskiej przy parafiach, Siostry Urszulanki SCM ze szczególnym zaangażowaniem podejmują się animacji żeńskiego laikatu i jego formacji do różnorodnej posługi w Kościele, mając na względzie ewangelizację i praktykowanie miłości bliźniego.

Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Najświętszego Serca Maryi, które liczy około 150 członkiń, jest obecne:

- we Włoszech: w diecezjach Vicenza, Bergamo, Padwa, Como, Rzym, Sabina-Poggio, Mirteto, Crotone;
- w Brazylii: w stanach Rio de Janeiro i Espirito Santo, odpowiednio w diecezji Volta Redonda i Cachoeiro de Itapemirim.

SIOSTRY URSZULANKI
MARYI DZIEWICY NIEPOKALANEJ
Gandino

ist.orsoline.gandino@intelligenza.it

Historia

Fundacja: Instytut został założony 3 grudnia 1818 roku w Gandino przez księdza Francesco della Madonna, proboszcza z tego regionu.

Charyzmat: W nazwie Instytutu, który poświęcony jest Maryi, Dziewicy Niepokalanej, wyraża się głębokie pragnienie każdej Urszulanki, by uczestniczyć jak Maryja, pokorna Służebnica Pańska, w tajemnicy zbawienia.

Dzisiaj

Nasza misja apostołska wzoruje się na misji Jezusa, który przyszedł rzucić „ogień” na ziemię. Misją szczególną Instytutu jest edukacja. Duchowość Sióstr jest zgodna z duchowością Jezusa Chrystusa, Sługi pełnego współczucia i wyraża się przez radosne życie braterskie oraz przez służbę pełnioną z prostotą i w duchu poświęcenia.

Działa:

- przedszkola, szkoły podstawowe i średnie,
- współpraca w duszpasterstwie parafialnym,
- akademiki dla studentek,
- ośrodki opieki społecznej,
- opieka nad osobami w podeszłym wieku w domach opieki i w szpitalach,
- centra pracy na rzecz kobiet,
- centra duchowe.

Obecność w świecie:

	Włochy	Erytrea	Etiopia	Kenia	Argentyna	Brazylia	Polska	Razem
Profeski	275	50	28	6	16	4	4	383
Juniorystki	4	17	24	2	-	-	1	48
Nowicjuszki	-	-	5	-	1	2	2	10
Postulantki	2	3	6	6	-	3	1	21
Domy	37	10	9	2	6	1	1	66

URSZULANKI ŚWIĘTEGO KAROLA

Mediolan

ors_sc.mg@tin.it

Historia

Zgromadzenie Urszulanek św. Karola (Orsoline di San Carlo) odnajduje swoje początki w fundacji Towarzystwa św. Urszuli, założonego w Brescii 25 listopada 1535 roku przez św. Anielę Merici.

Święta Aniela urodziła się w Desenzano nad brzegiem jeziora Garda 21 marca 1474 roku. Poprzez swoje doświadczenie duchowe i apostolskie widziała coraz wyraźniej, że jest wezwana do życia całkowicie poświęconego Bogu i oddanego bliźnim, aby uzdrowić społeczeństwo swoich czasów, zwłaszcza przez ludzką i chrześcijańską formację kobiet. W Brescii założyła Towarzystwo św. Urszuli, które bardzo szybko rozprzestrzeniło się poza obręb miasta. Ze szczególną intensywnością rozwijało się ono w Mediolanie, gdzie św. Karol Boromeusz wprowadził je na tory działalności edukacyjnej i dobroczynnej Kościoła mediolańskiego. Gdy urszulanki zdecydowały się żyć we wspólnocie, otrzymały od Biskupa Mediolanu Regułę. Odtąd, aż do kasaty napoleońskiej, praca apostolska urszulanek rozwijała się w dwóch kierunkach: angażowały się w katechezę i w pracę w szkołach.

W 1844 roku, s. Maria Magdalena Barioli, posłuszna arcybiskupowi Mediolanu, kard. Gaisruck, odrodziła Instytut w Mediolanie, zakładając dom przy Via Lanzone (do dzisiaj główny dom zgromadzenia). Podjęła też na nowo dzieło nauczania szkolnego i katechizacji. Nazwa Zgromadzenia „Siostry Urszulanki św. Karola” pochodzi z tego okresu.

Św. Aniela rozumiała wartość dziewictwa konsekrowanego. Żyła dla innych poza murami klauzury, obowiązującej w jej czasach, i praktykowała dziewictwo zakorzenione w ofiarnej miłości Chrystusa, podjętej aż do całkowitego daru z siebie, miłości, którą kontemplowała w Tajemnicach Paschalnych. W ten sposób jej serce czyste i wolne od ziemskich przywiązań, było otwarte na macierzyństwo duchowe wobec tych wszystkich, którzy znajdowali się w szczególnie trudnej sytuacji.

Św. Karol zrozumiał, że program Świętej był dla jego epoki „środkiem najbardziej sprzyjającym reformie obyczajów i prowadzącym do odrodzenia się na nowo niewinności, pobożności chrześcijańskiej i wszystkich innych cnót”. Maddalena Barioli wniosła

do chryzmatu Instytutu, który założyła, ducha franciszkańskiego, który był jej bliski i odznaczał się prostotą, pokorą i posłuszeństwem.

Dzisiaj

Pobudzone gorliwością duszpasterską św. Karola, Urszulanki kontynuują swą pracę na rzecz rozwoju ludzkiego i chrześcijańskiego. Podtrzymują ducha św. Anieli, która była otwarta na wszystkich poszukujących Boga. Żyją swym macierzyństwem duchowym, wyrażającym się w trosce o formację, w szczególności formację młodzieży. W formacji tej nadają głęboką wartość kontaktom osobistym i ludzkim więziom. Praktykują więc dialog prowadzony z prostotą, w sposób zrównoważony i uprzejmy, uważne na potrzeby ludzi i znaki czasu. Ich apostołstwo wychowania zasada się na pedagogice św. Anieli, którą cechuje: wrażliwość na osobę - ze wszystkim, co ją stanowi i co jest w niej niepowtarzalne, szacunek wobec jej wolności, głębokie zrozumienie ludzkiego serca, przykład życia całkowicie oddanego, które jest owocem oblubieńczego zjednoczenia z Chrystusem.

Zjednoczone głęboko z „Panem naszym Jezusem Chrystusem”, siostry uczestniczą w duchowości i wrażliwości pedagogicznej św. Anieli, która ma swe źródło w wielkiej zażyłości ze Słowem, w kontemplacji Jezusa, Oblubieńca i Pana, w słuchaniu Ducha Świętego i w głębokim poznaniu ludzkiej duszy. Przebywając między ludźmi, uważne na znaki czasu, urszulanki żyją swym macierzyństwem duchowym z radosną prostotą, życzliwością i pokorą, służąc światu w Kościele.

Obecnie podejmowana działalność apostołska, w której wyraża się charyzmat Zgromadzenia:

- żłobki, przedszkola, szkoły podstawowe i średnie we Włoszech,
- duszpasterstwo parafialne,
- przyjmowanie gości i dom wakacyjny dla samotnych kobiet,
- domy rekolekcyjne,
- akademiki dla studentek,
- duszpasterstwo: akademickie, chorych i więzienne.

Od 1992 roku Urszulanki św. Karola są obecne w Brazylii, w Stanach Goias i Minas, angażując się w duszpasterstwo Kościoła lokalnego i w pracę wśród najuboższych przez działalność edukacyjną: nauczanie dorosłych (nauka czytania i pisanie) oraz prowadzenie przedszkoli.

ZGROMADZENIE SIÓSTR URSZULANEK SERCA JEZUSA KONAJĄCEGO (SJK)

www.urszulanki.sjk.pl (j. polski)
www.orsolinescga.it (j. włoski)
www.ursulines-cja.org (j. francuski)
usjk-gen@wa.home.pl
jolursz@wa.home.pl

– Zgromadzenie na prawie papieskim, podejmujące misję wychowania i nauczania dzieci i młodzieży, oddane również innym dziełom ewangelizacyjnym, szczególnie w miejscach najbardziej opuszczonych. –

Historia

Narodziło się w Pniewach (Polska) w 1920 roku poprzez przekształcenie domu urszulanek z Petersburga (Rosja) w zgromadzenie zakonne życia apostołskiego. Jego założycielką była Matka Urszula Ledóchowska, przełożona autonomicznego klasztoru w Petersburgu, która wcześniej, przez 21 lat, była urszulanką klasztoru w Krakowie. To właśnie klasztorowi krakowskiemu Założycielka, jak i całe Zgromadzenie, zawdzięczają więź z duchem i charyzmatem Urszulanek oraz z ich Matką, św. Anielą Merici. Urszula Ledóchowska została kanonizowana w 2003 roku.

Dzisiaj

Zgromadzenie liczy około 900 sióstr, żyjących w ponad 100 domach, położonych w 11 centrach administracyjnych (odpowiedniki prowincji), na terenie 12 krajów (Polska, Włochy, Francja, Niemcy, Finlandia, Kanada, Argentyna, Brazylia, Ukraina, Białoruś, Tanzania i Filipiny).

Działalność:

- nauczanie religii w szkołach i przy parafiach,
- formacja katechetów,
- nauczanie w szkołach (na wszystkich poziomach),
- akademiki dla studentek,

- przedszkola,
- domy dla opuszczonych i upośledzonych dzieci,
- praca parafialna i pomoc socjalna,
- pomoc emigrantom i wypędzonym,
- praca misyjna,
- inne rodzaje służby Kościołowi, w zależności od potrzeb lokalnych.

URSZULANKI Z SACRO MONTE DI VARALLO

orsoline.smvarallo@libero.it

Historia

U początków Instytutu:

Ks. Alfonso Maria Chiara: 29 października 1872 roku, ks. Alfonso Maria Chiara przybył do Scopa, małej wioski w prowincji Vercelli, aby rozpocząć tam swą posługę duszpasterską. Ten młody proboszcz był obdarzony przez Boga wielkim, przepelnionym szlachetnością sercem oraz wyjątkowymi zaletami ludzkimi. Kapłańska gorliwość skłaniała go do podejmowania w parafii różnorodnej działalności, wiele obiecującej na przyszłość. Jednakże jego wielkie ideały pozostały bez echa w sercach parafian. Sytuacja religijna i moralna w regionie była dość niepokojąca: obojętność, zamknięcie, wrogość. Stając wobec takich trudności, ks. Chiara pytał się, co mógłby zrobić wobec takiego zła. Poświęcił swoje życie Bogu dla braci, ale jak mógł ich pozyskać? Jak mógł powstrzymać ich zepsucie? Bóg Ojciec w swej Opatrzności nie zwlekał, by przyjść mu z pomocą.

Matka Klotylda Verno: Klotylda Verno urodziła się w Scopa, w Wigilię Niepokalanej 1851 roku. W 1872 roku została nauczycielką w szkole powszechnej w swojej wiosce. Poświęciła się misji formacji dzieci i oddała się całkowicie na ich służbę. Zdobyła szacunek i miłość wszystkich. Jednakże dobro czynione w szkole, mimo iż było wielkie, nie zaspakajało jej gorliwości apostołskiej. W swoich długich rozmowach z Panem, usłyszała jego wezwanie do pójścia za Nim, w całkowitym i ostatecznym darze ze swego życia. Zapragnęła zostać zakonnicą-misjonarką w Afryce.

Rozmawiała o tym ze swoim proboszczem, ks. Alfonso Maria Chiara, który modlił się i długo rozważał to powołanie. Następnie, z natchnienia Ducha Świętego, powiedział Klotyldzie, że musi zostać w Scopa: „Twoją Afryką będzie Vercelli, twoją misją będzie pomaganie księdzu w jego posłudze duszpasterskiej”.

Najważniejsze daty:

- 1 maja 1902: Mons. Eduardo Pulciano, biskup Novary, zatwierdził dekretem Towarzystwo św. Anieli Merici w Scopa i udzielił Klotyldzie zgody na życie we wspólnocie z kilkoma towarzyszkami.

- 29 lipiec 1902: Klotylda i siedem jej towarzyszek złożyły śluby ubóstwa, czystości i posłuszeństwa.
- 7 czerwca 1925: Matka Klotylda Verno umiera w domu macierzystym.
- 7 listopada 1925: Ks. Alfonso Maria Chiara umiera w Carpignano.
- 1 maja 1930: Mons. Giuseppe Castelli, biskup Novary, zatwierdził Konstytucje i erygował Instytut Sióstr Urszulanek z Sacro Monte di Varallo jako zgromadzenie diecezjalne.
- 18 listopada 1958: Dom formacji został przeniesiony do Gozzano, a w 1967 do Rzymu. W 1975 roku w ten sam sposób przeniesiona została do Rzymu siedziba Domu Generalnego (Via Crescenzo, 73-75).
- 5 sierpnia 1968: Otwarcie pierwszego domu za granicą - w Cusco, w Peru.
- lipiec 1969: Odbyła się Kapituła specjalna w celu pogłębienia dokumentów soborowych i Pism Założycieli.
- 25 marca 1984: Zatwierdzenie Instytutu na prawie papieskim.
- 2 lutego 1985: Zostaje zatwierdzona dekretem Reguła „Świeckich Pomocników Urszulanek z Sacro Monte di Varallo”.

Dzisiaj

Duch i charyzmat: Tajemnica Wcielenia jest w centrum naszej duchowości: Bóg staje się człowiekiem poprzez kapłaństwo Jezusa Chrystusa. Życie wewnętrzne i apostołstwo Urszulanek z Sacro Monte di Varallo zakorzenione są w tym kapłańskim zjednoczeniu Boga z człowiekiem.

Ich charyzmatem jest współpraca z księżmi, określona w szczególny sposób przez Założycieli Instytutu: wspólnomyślna dyspozycyjność wobec najuboższych i opuszczonych, prostota i dostosowanie do warunków życia.

Liczba domów: 12 (Włochy 8, Peru 2, Hiszpania 1, Columbia 1)

Liczba sióstr: 54

		Włoszki	Peruwianki
o ślubach wiecznych:	38	36	2
o ślubach czasowych:	7	1	6
nowicjuszki:	5	1	4
(postulantki 4)			

UNIA RZYMSKA ZAKONU ŚW. URSZULI

www.ursulines-ur.org

sgorosu@tiscali.it

Unia Rzymska Zakonu Świętej Urszuli, jedna z gałęzi rodziny duchowej założonej przez św. Anielę Merici, jest instytutem zakonnym międzynarodowym na prawie papieskim, w którym kontemplacja i apostołstwo wzajemnie się przenikają i ożywiają.

Naszą misja, którą Kościół nam powierza i którą mamy realizować w jego imieniu, jest misja wychowawcza w różnorodnych formach, pojęta jako ewangelizacja ...

Unia Rzymska jest ze swej natury międzynarodowa rozprzestrzeniona po całym świecie. Już przez samą swą różnorodność może ona wyrażać jedność i powszechność Kościoła oraz świadczyć o miłości w rozdartym podziałami świecie.

(Konstytucje - Artykuły 1, 5, 7)

Historia

Rozwój fundacji św. Anieli oraz ekspansja Zakonu św. Urszuli, tłumaczą stan sytuacji pod koniec XIX wieku: około 300 autonomicznych klasztorów rozrzuconych po całym świecie. Mimo różnorodności zwyczajów, łączy je to samo dzieło nauczania, ten sam duch miłości Boga i gorliwości o zbawienie dusz, ta sama pobożność wobec „Błogosławionej Anieli”.

Już w drugiej połowie XVIII wieku, korespondencja i wspólny wysiłek, by doprowadzić do kanonizacji Anieli Merici, tworzą głęboką unię duchową między domami. Pod koniec XIX wieku różne inicjatywy Ojca Richaudeau (1806-1880), kapelana urszulanek z Blois, pozwalają pogłębić sens tego zjednoczenia, oraz wyrazić pragnienie i zobaczyć potrzebę unii bardziej rzeczywistej.

Po upadku Państwa Papieskiego w 1870 roku, zgromadzenia zakonne we Włoszech stają przed groźbą likwidacji przez rząd włoski. Rozwijający się wówczas klasztor urszulanek w Blois odpowiada na wezwanie o pomoc, które płynie od ich sióstr z Rzymu, a nieco później również z Calvi. Ta solidarność rodzi pierwszą małą Unię, Blois-Rzym-Calvi, zatwierdzoną

kanonicznie. Jej Przełożoną Generalną zostaje wybrana Matka Marie de Saint-Julien Aubry, która przebywa w Blois.

Papież Leon XIII wyraża pragnienie zobaczenia urszulanek z całego świata jednoczących się pod wspólną przełożoną generalną, która rezydowałaby w Rzymie. Matka Saint-Julien jest zobowiązana do przekazania tego papieskiego życzenia zainteresowanym. Ankiety, korespondencja, różne działania i zabiegi, zezwolenia, również niedomówienia ... wszystko to prowadzi ostatecznie do zwołania Kapituły Generalnej w 1900 roku. Zbiera się na niej 71 przełożonych bądź siostr delegowanych w ich imieniu, które dyskutują i zatwierdzą ostatecznie schemat Konstytucji, tworząc w ten sposób Unię Rzymską. Do Unii przystępują 63 klasztory. Słowna aprobata Ojca Świętego z 28 listopada 1900 roku jest połączona z nominacją Matki Marie de Saint-Julien Aubry na Przełożoną Generalną. Jej Doradczyniami zostają: Niemka, Amerykanka, Francuzka i Włoszka.

Przez cały XX wiek nie przestaje rosnąć liczba klasztorów przystępujących do Unii Rzymskiej. Klasztory te porzucają część swojej autonomii, by stać się aktywnymi członkami swojej Prowincji i Unii. Instytut ożywiony jest też zapałem misyjnym: powstają nowe domy w Chinach, w Tajlandii i w Peru, a siostry wielkodusznie opuszczają rodzinne kraje, by wspierać istniejące już dzieła. Ale Instytut spotykają także ciężkie doświadczenia: ucisk reżimów totalitarnych, wypędzanie zakonnicek, likwidowanie domów i szkół katolickich.

W 1969 roku Instytut wchodzi w okres przystosowania się do odnowy życia zakonnego, zalecanej przez Kościół po Soborze Watykańskim II i w 1983 roku przyjmuje nowe Konstytucje, które współbrzmiały z dokumentami soborowymi i są dostosowane do wymogów czasu.

Dzisiaj

Obecnie 2.268 Urszulanek Unii Rzymskiej żyje w 36 krajach, na 5 kontynentach. Między nimi jest 2.163 profesek wieczystych i 105 profesek czasowych. Jest też 46 nowicjuszek i 38 postulantek. Siostry przebywają w 259 domach, w 27 prowincjach, w 1 ugrupowaniu i w 3 wspólnotach zależnych bezpośrednio od Generalatu.

W 2000 roku Unia Rzymska z wielką wdzięcznością obchodziła setną rocznicę swojego istnienia. Podczas pierwszych lat jej drugiego stulecia rozwijają się, ściśle ze sobą powiązane, dwie dynamiki. Wezwanie Kapituły generalnej z 2001 roku, by czynić pokój i działać sprawiedliwie, naznacza głęboko naszą duchowość i apostołstwo siostr we wszystkich prowincjach. Jednocześnie, coraz bardziej doceniamy naszą międzynarodowość i postrzegamy ją jako dar dla dzisiejszego świata: uświadamiamy sobie naszą różnorodność przeżywaną w jedności jako siłę i świadectwo.

Nasze siostry są zaangażowane w misję nauczania przejawiającą się w różnorodnych formach działania:

- szkoły, internaty; katecheza i nauczanie,
- przyjmowanie grup młodzieży, rodzin, osób ubogich czy zranionych,
- dialog ekumeniczny i międzyreligijny,
- towarzyszenie duchowe, rekolekcje,
- dzielenie charyzmatu św. Anieli ze świeckimi, którzy stanowią coraz liczniejszą grupę,
- zaangażowanie duszpasterskie.

W związku z naszą misją można podkreślić trzy charakterystyczne cechy: jest ona bardziej zróżnicowana, bardziej obecna wśród świeckich i razem z nimi przeżywana, bardziej zanurzona w Kościele lokalnym.

AFRYKA	AMERYKA	AZJA/PACYFIK	EUROPA	
Botswana	Barbados	Australia	Austria	Polska
Kamerun	Brazylia	Filipiny	Belgia	Rep. Czech
RPA	Chile	Indonezja	Bośnia	Rumunia
Senegal	Gujana	Tajlandia	Chorwacja	Słowacja
	Jamajka	Tajwan	Francja	Słowenia
	Meksyk	Timor	Grecja	Ukraina
	Peru		Hiszpania	Węgry
	USA		Holandia	Włochy
	Wenezuela			

SIOSTRY URSZULANKI CÓRKI MARYI NIEPOKALANEJ

Verona

www.orsolineverona.it

segregen@orsolineverona.it

Historia

Fundacja sięga roku 1856, gdy trzy młode dziewczęta z „Oratorium Maryjnego” w Veronie poprosiły swego proboszcza, ks. Zefirino Agostini, o możliwość „zrobienia czegoś” dla dziewcząt z parafii Świętego Nazariusza i Celsa, znajdujących się w trudnym położeniu. Proboszcz już wcześniej zamierzał prosić o współpracę kobiety konsekrowane, które mogłyby przyjść z pomocą licznej grupie ubogich dziewcząt z jego parafii. Wykorzystał więc sytuację, a otrzymawszy pozwolenie od swego biskupa, zaczął działać. Ponieważ znał postać i duchowość św. Anieli Merici, powołał do istnienia Urszulanki i otworzył szkołę dla ubogich dziewcząt, w której miały one pracować.

„Siostry poświęcone św. Anieli” (taka była ich pierwsza nazwa), żyły swą konsekracją w rodzinach. Nieco później, w 1860 roku, wyłoniła się spośród nich grupa, która wyraziła pragnienie życia we wspólnocie, aby jeszcze bardziej poświęcić się Bogu i służbie bliźnim. Obie grupy sióstr współpracowały zgodnie do 1901 roku. Z tą datą urszulanki żyjące w rodzinach zaadaptowały całkowicie Regułę św. Anieli, podczas gdy urszulanki żyjące we wspólnocie przyjęły własną Regułę, zgodną z Prawem Kanonicznym, i przekształciły się w Zgromadzenie zakonne na prawie diecezjalnym, a od 1940 roku na prawie papieskim.

Dzisiaj

Misją Urszulanek FMI jest ludzka i chrześcijańska formacja młodzieży. Realizują też pragnienie Założyciela, który chciał, aby Zgromadzenie widziało w św. Anieli „swą Matkę i Mistrzynie”.

Zgromadzenie Urszulanek FMI szybko rozprzestrzeniło się na terenie Włoch. W 1960 roku siostry dotarły na Madagaskar, w 1964 roku do Szwecji, w 1965 roku na Węgry, a w 1979 roku do Brazylii. W 1992 roku założyły placówki w Paragwaju i w Burkina Faso (Afryka), w 2001 roku w Peru i ostatecznie w 2002 roku w Beninie.

Rok 2006, w którym obchodzone będzie 150-lecie Założenia Zgromadzenia, będzie rokiem dziękczynienia Bogu i podtrzymywania zapалу, który popycha siostry, by iść do kolejnych krajów i Kościołów, czekających na ich obecność: Chile i Togo.

Dziełem Urszulanek FMI jest:

- nauczanie - przez szkoły, katechezę, duszpasterstwo na poziomie Kościoła lokalnego;
- wychowanie ludzkie i chrześcijańskie - przez internaty;
- towarzyszenie młodym, zwłaszcza dziewczętom, przeżywającym trudności;
- działalność wśród ubogich, opieka medyczna w przychodniach (Madagaskar) oraz towarzyszenie kobietom w podeszłym wieku, które znalazły się w trudnej sytuacji (Włochy).

Obecnie Zgromadzenie liczy 650 sióstr. W 1995 roku utworzono Regiony i Delegatury. Dnia 25 października 1995 roku ks. Zefirino Agostini został beatyfikowany w Rzymie przez Jana Pawła II. W uroczystości tej uczestniczyły nie tylko siostry z Europy, ale także nasze misjonarki, jak również nasi liczni współpracownicy świeccy i osoby stowarzyszone.

Urszulanki FMI realizują charyzmat św. Anieli w codzienności, wszędzie tam gdzie obecnie żyją i działają.

SIOSTRY URSZULANKI ŚW. HIERONIMA Z SOMASCA

segreteria@orsolinesomasca.it

Historia

Instytut Sióstr Urszulanek św. Hieronima z Somasca został założony w pierwszej połowie XIX wieku przez dwie siostry, Katarzynę (1801-1857) i Judytę (1803-1840) CITTADINI, w Somasca, w gminie Vercurago, znajdującej się dziś na terenie prowincji Lecco, ale należącej do diecezji Bergamo.

Osobiste doświadczenie założycielek, które zostały osierocone w dzieciństwie i wiedziały co znaczy ubóstwo materialnie i brak miłości, naznaczyło całe ich życie duchowe. Mieszkając przez wiele lat w sierocińcu Conventino (Mały Klasztor), obie uzyskały dyplomy nauczycielskie. Już jako osoby dorosłe osiedliły się najpierw w Calolziocorte, a potem w Somasca. Powoli dojrzewał w nich wybór poświęcenia całego swego życia nauczaniu i wychowaniu ludzkiemu i chrześcijańskiemu dzieci i młodzieży, ze szczególnym zwróceniem uwagi na sieroty.

Począwszy od 1826 roku, Katarzyna i Judyta zaangażowały się w to dzieło z prawdziwą macierzyńską miłością. Za cenę licznych wyrzeczeń materialnych, zdołały dać dzieciom przepelniony miłością internat, szkołę i oratorium, zapewniając im formację ludzką i chrześcijańską. Towarzyszyły młodym do momentu, w którym byli zdolni zmierzyć się z podejmowaniem odpowiedzialności rodzinnej, społecznej i kościelnej. Idąc drogą całkowitego poświęcenia się, Katarzyna i Judyta napotykały trudności i krzyże. Judyta zmarła 24 lipca 1840 roku, w wieku 37 lat. Katarzyna sama wcielała dalej w życie projekt, który rozpoczęła ze swoją siostrą. Dla kilku dziewcząt, które czuły się wezwane do dzielenia z nią tego samego doświadczenia duchowego i charyzmatu, przygotowała Regułę, inspirowaną życiem konsekrowanym i misją Urszulanek. Starła się potem o zatwierdzenie tej nowej rodziny zakonnej, ale zmarła przedwcześnie, 5 maja 1857 roku, nie doczekawszy tego momentu. Aprobata diecezjalna przyszła kilka miesięcy później, 14 grudnia 1857 roku. Instytut został zatwierdzony na prawie papieskim 8 lipca 1927 roku.

Mimo że Katarzyna zmarła w opinii świętości, a jej kult trwał nieprzerwanie, proces beatyfikacyjny i kanonizacyjny rozpoczął się dopiero w 1967 roku. Po zatwierdzeniu dekretu o heroicznosci cnót (1996) i uznaniu cudownego uzdrowienia dziecka, które dokonało się za jej przyczyną, Katarzyna została beatyfikowana 29 kwietnia 2001 roku.

Wraz ze swoją siostrą Judytą jest ona dla całego Kościoła wzorem świętości w życiu codziennym, przykładem prawdziwego macierzyństwa w Chrystusie oraz bezwarunkowego poświęcenia się, zwłaszcza w pracy dla młodzieży.

Misja nauczania: Siostry Urszulanki św. Hieronima z Somasca, upodabniając się do Chrystusa, ich Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego Oblubieńca, zawsze i wszędzie apostołują przez wychowywanie. Pozostając wierne charyzmatowi, wraz z upływającym czasem zbliżają się coraz bardziej do ludzi w ich różnorodnych potrzebach, w zależności od kontekstu społeczno-kulturowego. Przede wszystkim kierują swoją uwagę na młode pokolenie, na kobiety i rodziny, wnosząc miłość i wychowanie w ich codzienne życie, które jest uprzywilejowanym miejscem wszechstronnego rozwoju każdego człowieka. Zachowując całkowicie wychowawczy charakter swej misji, siostry poszerzyły zakres apostołstwa, by lepiej odpowiedzieć na pojawiające się potrzeby i zabezpieczyć opiekę społeczno-medyczną, wspierając i towarzysząc osobom cierpiącym.

Dzisiaj

Obecnie Siostry Urszulanki św. Hieronima z Somasca liczą 336 członkiń i 60 wspólnot w Europie, Ameryce Łacińskiej i Azji. Żyjąc swą konsekracją i misją, ukierunkowaną szczególnie na młode pokolenie i na kobiety, towarzyszą one różnym osobom, które przeżywają trudności, ubóstwo i cierpienie, a czynią to z wychowawczym zapałem i miłością, które uzdalniają je do pochylenia się nad każdą ludzką sytuacją.

Dobrze zorganizowana wymiana informacji wzmacnia ich świadomość przechodzenia „z centrum na peryferie”. Poszerza to również ich spojrzenie na wielokulturowość Kościoła. Coraz bardziej wzrasta ich zapał misyjny, który prowadzi je ku międzynarodowości, będącej źródłem powołań w różnych krajach. Charyzmat Instytutu, przeżywany w różnych kontekstach społeczno-kulturowych, ubogaca się w ten sposób i zyskuje nowy wyraz, zachowując jednocześnie swój powszechny charakter i uwagę skierowaną na najbardziej potrzebujących, co cechowało go od początku.

W Europie:

Włochy: w 5 prowincjach i w Rzymie

Belgia i Szwecja: we współpracy z włoską misją katolicką w Luksemburgu i w kantonie Neuchâtel.

Apostolstwo: szkoły, parafie, centra duchowe, lokalna służba medyczna, w szpitalach i domach opieki społecznej.

Na misjach:

Boliwia: 6 domów od 1964 roku: na obrzeżach miast wśród ubogich, którzy nie mają możliwości korzystania z kształcenia i opieki medycznej; wspieranie kobiet i młodzieży, katecheza i przygotowanie do liturgii, nauczanie w szkołach publicznych, przyjmowanie dzieci i młodzieży do internatów.

Brazylia: 3 domy od 1975 roku: promocja kobiet, duszpasterstwo dzieci, formacja młodych, przyjmowanie gości, przygotowanie do liturgii i katechizacja, nauczanie doktryny katolickiej w środowisku szkolnym, towarzyszenie osobom, które przeżywają trudności.

Indie: 5 domów od 1978 roku: edukacja i promocja kobiet, dzieci i młodzieży, bez względu na przynależność kastową i pochodzenie; praca wśród ubogich i potrzebujących na obrzeżach miast, w regionach wiejskich i w samotnej wiosce ukrytej głęboko w lesie; przedszkola w wioskach; dom dla sierot i opuszczonych dzieci; centra edukacji społecznej i sanitarnej dla kobiet na wsi; szkoła; internat dla dziewcząt; duszpasterstwo i katecheza parafialna.

Filipiny: 4 domy od 1985 roku: przedszkola, edukacja sanitarna, przychodnia, katecheza i duszpasterstwo parafialne, szkoły dla dziewcząt w wieku 3-18 lat, profesjonalne kursy formacyjne, sierociniec.

Indonezja: od 2003 roku, dom gościnny dla dziewcząt zainteresowanych charyzmatem Instytutu.

SIOSTRY URSZULANKI ŚWIĘTEJ RODZINY

Syracuzu

orsiracusa@tin.it

Historia

Zgromadzenie powstało 2 lutego 1908 roku w Monterosso Almo, z inspiracji Siostry Rosy Rocuzzo. Za założycielkę uznaje się Matkę Arcangelę Salerno, która nadała Kongregacji jej specyficzną formę i która stanęła na czele Zgromadzenia jako jego pierwsza Przełożona Generalna. Zgromadzenia zostało zatwierdzone na prawie papieskim 20 maja 1971 roku. Jego Konstytucje, obowiązujące od 10 listopada 1979 roku, są obecnie w trakcie przeglądu.

Charyzmat: Instytut realizuje swoje powołanie oddania się na służbę Kościołowi, dla dobra i zbawienia bliźnich, poprzez dzieło ewangelizacji, nauczania oraz towarzyszenia we wszystkich jego formach, w wymiarze duchowym i doczesnym, w zależności od potrzeb czasu i miejsca.

Inspiracja, która przyczyniała się do powstania w Kościele Kongregacji Sióstr Urszulanek Świętej Rodziny, zrodziła się w sercu Rosy Rocuzzo (1882-1956), prostej, sycylijskiej dziewczyny z Monterosso Almo. Całe jej życie naznaczone było głębokim zjednoczeniem z Bogiem oraz niestrudzoną i heroiczną służbą wobec ubogich, którzy ją otaczali. Według bezpośredniego świadka „widziała ona często, przemierzając okolice, dzieci pozbawione chrześcijańskiego wychowania, ubogich opuszczonych w ich potrzebach, chorych bez opieki. Każdego ranka szła na Mszę św. i prosiła Pana, by pomógł jej uczynić trochę dobra...”. Posiadając wyjątkową energię wewnętrzną, udało się Rosie zaangażować do swojej działalności charytatywnej inne młode dziewczęta. Były to: Giovanna Giaquinta (1884-1934), dwie siostry: Cristina (1876-1946) i Giuseppa (1878-1976) Inzinga, a także Arcangela Salerno (1884-1967). Ta ostatnia, ze względu na swoje wrodzone dary została pierwszą Przełożoną Generalną Kongregacji.

Służba ubogim absorbowwała coraz bardziej myśli i energię pięciu młodych kobiet. Rosa, uświadomiła sobie, że w jej sercu zaczął rozkwitać śmiały projekt, podzieliła się więc nim ze swymi towarzyszkami: dać stałość ich służbie miłości, przez założenie w Monterosso Almo nowej rodziny zakonnej. Dnia 2 lutego 1908 roku, przezwyciężając trudności, które

pojawiły się ze strony rodzin i znajomych, pięć młodych kobiet obrało życie pod jednym dachem. Dom ofiarowała im zamożna kobieta z okolicy. Poddały się one ojcowskiemu kierownictwu swego proboszcza, Ojca Carmelo Giaquinta (1862-1937), by w ten sposób nadać stałą i konkretną formę ich ideałowi świętości.

Włączenie nowego Zgromadzenia do wielkiej rodziny św. Anieli Merici stanowiło bardzo ważny etap w jego dziejach. Dokonał tego Arcybiskup Syrakuz, Mons. Luigi Bignami (1862-1919), który zawsze po ojcowsku wspierał te pięć młodych kobiet, nazywając je „liliami z gór” (Monterosso Almo jest górską wioską w paśmie Moni Iblei). W maju 1912 roku Mons. Bignami poprosił, by uczestniczyły w ćwiczeniach duchownych nadanych Urszulankom z Palermo, żyjących w rodzinach. W ten sposób chciał zapewnić zdrową duchowość ich prostemu i szlachtetnemu ideałowi. Doświadczenie to stało się zasadniczym etapem w rozwoju dzieła, ponieważ w św. Anieli Merici siostry odnalazły prawdziwą matkę duchową, za której nauczaniem pragnęły podążać.

Stały się więc Urszulankami, ale w odróżnieniu od Urszulanek żyjących w rodzinach, prowadziły życie wspólne, pozostając wierne swemu pierwotnemu ideałowi. Dni pierwszej wspólnoty wypełnione były modlitwą, obecnością pośród ubogich, podejmowaniem pracy zarobkowej, aby mieć środki na życie dla siebie i swych podopiecznych. Wszystko odbywało się w duchu i pod patronatem Świętej Rodziny z Nazaretu, którą wzywały każdego dnia w modlitwie: „Jezus, Józef, Maria, bądźcie pośród nas; w ten sposób duchowość naszej rodziny upodobni się do tej z Nazaretu: nasz dom stanie się domem pokoju, nieustannej modlitwy, pokornego posłuszeństwa i doskonałej miłości...”. Duch tej modlitwy tak nazaczył sposób odczuwania i życia tej pierwszej wspólnoty, że to nim odróżniły się w nazwie od innych Urszulanek, rozlanych po całym świecie. Ta nowa rodzina zakonna została zatwierdzona kanonicznie 10 listopada 1915 roku pod nazwą „Kongregacja Sióstr Urszulanek Świętej Rodziny”.

Kilka lat później, w 1923 roku, Matka Arcangela Salerno została usilnie poproszona przez nowego Arcybiskupa Syrakuz, Mons. Giacomo Carabelle (1886-1932), by podjęła wraz z siostrami misję urszulańską w jego biskupiej stolicy. Ta nowa siedziba urszulanek stała się centrum promieniowania na pobliskie placówki, a przede wszystkim miejscem, gdzie z największą jasnością dojrzewała świadomość kościelnej misji Urszulanek Świętej Rodziny. Arcybiskup Syrakuz dał im wyraźną zgodę, by pochylały się nad innym rodzajem ubóstwa, jakim był brak wykształcenia. Zewnętrznie było ono mniej widoczne, ale za to bardziej radykale i podstępne. Urszulanki podjęły więc dzieło edukacji. Szkoła stała się głównym apostołstwem Zgromadzenia. W swej pracy siostry starały się łączyć w duchu mericiańskiego wrażliwość na godność i na rozwój każdej osoby, uświadamiając sobie, że wiedza ludzka

oświecona przez wiarę może przekształcać się w życiową mądrość. Pod koniec lat 60-tych Zgromadzenie było obecne w ośmiu diecezjach włoskich i w Mogi das Cruzes w Brazylii.

Dzisiaj

Aby odpowiedzieć na przemiany zachodzące w dzisiejszym świecie, Zgromadzenie wierne swemu pierwotnemu charyzmatowi, angażuje się nie tylko w pracę w szkołach, ale także w prowadzenie internatów dla studentek, w katechezę i duszpasterstwo parafialne, w dzieła formacji ludzkiej i w towarzyszenie. Ciągłe pozostaje wierne swojemu celowi, jakim jest integralna formacja każdego człowieka, w szczególności dzieci i młodzieży. Siostry starają się im pomóc w odkrywaniu pierwotnego zamysłu Boga, Ojca całej ludzkości. Począwszy od Jubileuszu 2000 Roku, w odpowiedzi na apel Kościoła, by ochoczo przyjmować pielgrzymów, Zgromadzenie otworzyło kilka domów wakacyjnych. Jest to jeden ze sposobów, by zwrócić się w stronę potrzebujących odpoczynku oraz wzmocnienia sił psychicznych i duchowych. W Radzie siódmej św. Aniela mówi: *„Trzymajcie się dawnej drogi i zwyczajów Kościoła ustanowionych i potwierdzonych przez tylu świętych za natchnieniem Ducha Świętego. I żyjcie życiem nowym”*.

Obecnie Zgromadzenie liczy 92 siostry, które żyją w trzynastu wspólnotach we Włoszech i w dwóch wspólnotach w Brazylii - w Sao Paolo i w Sergipe, gdzie jest sześć profesek czasowych i jedna postulanka. Kongregacja musi stawiać czoła charakterystycznym dla naszej epoki trudnościom. Należą do nich: malejąca liczba sióstr, wzrastająca średnia wieku (która jest źródłem wielkiego bogactwa duchowego, ale zarazem znakiem ubywania sił), problemy z kierowaniem wielkimi szkołami z małą liczbą uczniów oraz proponowanie własnego projektu wychowawczego społeczeństwu, które często szuka szkół i akademików katolickich bardziej z wygody, niż z pragnienia formacji opartej na Ewangelii.

Malta

SIOSTRY URSZULANKI Z MALTY

ursuline@onvol.net

Historia

W 1887 roku Mons. Isidoro Formosa Montalto założył na Malcie stowarzyszenie o nazwie „Córki Maryi”. Sześć lat później kilka z nich, kierowanych przez Założyciela, wybrało życie konsekrowane, przebywając nadal w swoich rodzinach. Zajmowały się one małymi, opuszczonymi dziewczynkami oraz katechizacją.

W 1884 roku zaadoptowały świecką formę Towarzystwa św. Urszuli, a w 1887 roku obrały życie zakonne i przyjęły nazwę Siostry Urszulanki z Malty.

Ich charyzmat posyła je do najmniejszych i najuboższych. Dlatego oddały się na służbę opuszczonym dzieciom przez prowadzenie żłobków, ogródków dziecięcych, „rodzinnych grup” dla maluchów i dla trudnych dzieci, oraz schronisk dla przyszłych matek.

Dzisiaj

Od 1963 roku Urszulanki z Malty przebywają na Sycylii, służąc nie tylko w seminarium diecezjalnym w Noto, ale również w seminarium arcybiskupim w Katanii. Między 1979 a 1986 rokiem pracowały w Londynie, gdzie pomagały w pracy wychowawczej w Międzynarodowym Akademiku dla Studentek. Pozostają nadal w tym mieście, aby służyć dzieciom, których matki pracują z dala od swego rodzinnego kraju.

W sierpniu 2003 roku otworzyły dom w Rzymie. Siostry włączyły się tam w duszpasterstwo parafialne i opiekę nad dziećmi, których rodzice pracują.

Zgromadzenie liczy 100 sióstr i 13 domów:

9 na Malcie

2 na Sycylii

1 w Rzymie

1 w Londynie

Holandia

URSZULANKI Z BERGEN

ursulinen.van.bergen@planet.nl

Historia

Założyciel: Ojciec B.A.A. Smeeman i pięć Urszulanek z Breust-Eysden (Limburg).

Data fundacji: 8 lipca 1898, w Monnickendam, Holandia.

Typ zgromadzenia: Zgromadzenie diecezjalne z domem macierzystym w Bergen (na południu Holandii) i z wspólnotami żyjącymi w północnej i południowej Holandii oraz w Utrechcie.

Dzisiaj

Liczba sióstr: 118

Średnia wieku: 84,5

Apostolstwo: Wszystkie siostry są w wieku emerytalnym. Część z nich poświęca się różnorodnemu apostołstwu wraz ze świeckimi i z członkami innych zgromadzeń zakonnych. Ich zaangażowanie jest następujące:

W stowarzyszeniach:

- uczestnictwo w ruchu *Czwarty Świat*,
- uczestnictwo w ruchach *Sprawiedliwość i Pokój*,
- przyjmowanie osób bezdomnych.

Inne formy apostołstwa:

- towarzyszenie indywidualne,
- działalność „Kobiety i Wiara”,
- kursy duchowości,
- praca parafialna,
- jedna siostra jest członkiem Rady Holenderskiej Konferencji Religii dla Pokoju.

W zgromadzeniu:

- opieka nad najstarszymi siostrami,
- praca duszpasterska,
- grupy doształceniowe „beth-ha-midrash”,

- programy uświadamiające problemy sprawiedliwości i pokoju,
- towarzyszenie duchowe i rekolekcje,
- grupy doształceniowe z duchowości,
- archiwum.

Zachęcamy młode kobiety, które ukończyły teologię, aby prowadziły nasze rekolekcje i jedną świecką kobietę zamianowałyśmy członkinią naszej rady.

Założyłyśmy zgromadzenie afrykańskie w Kenii/Ugandzie, zwane „Siostrami Maryi”. Przejęły one większość naszych szkół, a po naszym wyjeździe w 1983 roku, założyły wiele innych. Prowadzą także przychodnie.

W 1998 roku uformowałyśmy grupę świeckich, którzy zainspirowani duchowością św. Anieli Merici spotykają się regularnie, a towarzyszy im świecka członkini naszej rady i jedna z naszych sióstr.

Podwórze w Grezze

UNA FAMIGLIA ATTORNO ALLA MADRE

RODZINA ZEBRANA WOKÓŁ MATKI